AUTOR

Titlu

Traducerea și adaptarea în limba română de

NUME

ALCRIS

Capitolul 1

Leonora nu se putea abţine să nu zâmbească, în ciuda faptului că era exasperată, căci Roberto Talliano era un omuleţ cinstit si inofensiv si-i era imposibil să nu-l simpatizeze. Părul lui creţ si negru îi acoperea capul si fruntea, iar ochii negri plini de suflet erau irezistibili.

Soţia lui Roberto, Maria, se purta ca o menajeră si câteodată ca o bucătăreasă pentru Leonora si unchiul ei, dar aranjamentul era riscant, căci Maria avea un temperament exploziv chiar si pentru standardele latine. Leonora trebuia să admită că parţial temperamentul ei era de înţeles, căci pe lângă faptul că era menajeră pentru ea si unchiul ei, Maria avea de asemenea cinci copii de îngrijit, desi n-avea încă treizeci de ani, iar Roberto nu câstiga prea bine.

Nu ştia ce o enervase, dar intrase foc si pară în casa cu prăvălie a lui Clive Jackson, cerându-i lui Dumnezeu să-i vadă răbdarea şi jurând să nu se mai întoarcă. Dacă Leonora ar fi gândit că Maria credea ce spunea, probabil

s-ar fi îngrijorat, dar era de-acum obişnuită cu astfel de incidente.

Roberto însă le lua în serios şi se îngrijora şi el fu cel care se scuză pentru absenţa soţiei lui. Ca de obicei vorbi cu Leonora, căci Clive avea treabă şi ura problemele domestice şi se închidea într-o cameră atunci când Maria făcea scandal.

- Sunt dezolat, signorina, îi spuse Roberto şi ochii lui rugători cereau înţelegere. El o iubea pe Maria aşa ţâfnoasă cum era şi n-ar fi acuzat-o. Vreţi să-i explicaţi domnului Jackson că Maria nu se simte bine?

Leonora îşi înăbuşi un oftat, ştiind că nu va aminti de plecarea Mariei dacă unchiul ei n-o va face; el îi va ţine locul până ce se va hotărî să se întoarcă din nou.

- Ii voi spune unchiului meu că Maria nu se simte bine. Roberto, nu-ţi face griji.

- Mulţumesc, signorina Jackson. Ştiu că Maria va... Căuta cuvinte englezeşti să explice şi Leonorei îi fu milă de el, deoarece era jalnic în loialitatea lui.

- Va veni, zâmbi Leonora. Nu-ţi face griji, Roberto, ne descurcăm până se întoarce. Doar

s-a mai întâmplat, nu-i asa?
Roberto era gata să protesteze, dar se mai gândi si ridică din umeri.
- Asa e, signorina. îmi pare rău.
Leonora îi zâmbi încurajator si privi în barca lui, legată la chei. Conţinea doar doi homari uriasi si se gândi la ce vor mânca Maria si cei cinci copii.
- Asta e tot ce ai prins, Roberto? întrebă ea si Roberto dădu din cap că nu.
Privi trist la cei doi homari.
- Sunt pentru domnii de pe stâncă.
- înţeleg.
Leonora privi peste apele albastre si linistite ale golfuleţului la înălţimile din Isola di Marta. Nu era chiar o insulă, era legată de continent de o fâsie de pământ si în serile de vară, când soarele apunea, arăta ca un castel din povesti. O vilă mare si albă era construită chiar sus pe stâncă si terenul accidentat de sub ea si de lângă ea susţinea copaci si grădini. Leonora fusese intrigată din clipa când o văzuse si venirea noilor locatari o făcuse si mai curioasă.

Era aceeaşi curiozitate care o împinsese să-l uşureze pe Roberto de obligaţiile de

curier. Când Maria era supărată, Roberto era necăjit şi nu voia s-o lase singură ca să livreze peşte celor de la vilă. Leonora se oferise să meargă în locul lui şi fusese deja de două ori.

După ce urcai cele cam o sută de trepte de la vilă, vedeai un peisaj care merita efortul. Avea de asemenea un aer de singurătate, dar cum locuiau numai trei persoane acolo, asta era inevitabil şi ea îi invidia pentru privelişte.

Cel mai important membru dintre cei trei nu putea aprecia privelişte, pentru că era orb. Nu-l întâlnise încă, dar citise despre accidentul lui Jason Connor în ziarele englezeşti ale unchiului ei. Nu ştiuse cine este până nu se dusese acolo prima dată şi fusese o surpriză să descopere că doi dintre locatari erau englezi.

Ştiind câte ceva despre povestea lui Jason Connor din ziare şi reviste, Leonora era totuşi rezervată. Era un om deosebit în meseria lui, şi toţi ştiau că piloţii de curse erau o rasă aparte, dar din ceea ce citise despre el nu era sigură că-i va plăcea de el. Părea încrezut şi egoist, după cum spuneau cronicile.

Făcuse un accident cu maşina într-o cursă importantă pentru campionatul mondial acum trei luni,

suferise răni grave si de asemenea îsi pierduse vederea, desi se spera că doar temporar. în toate articolele era prezentat ca fiind curajos si cu succes la femei, ceea ce-i dădea Leonorei o anumită reţinere.

Se mutase în vila de pe stânci acum o lună, doar cu o menajeră italiană si un scoţian bun la toate ca să-i ţină companie. Scottie McLellan o primise bine pe Leonora, bucuros că avea cu cine vorbi în propria limbă si ei i se părea plăcut si prietenos, devotat patronului său, dar conştient de lipsurile lui.

îi explicase că fusese mecanicul lui Jason Connor, dar după accident se purta ca un însoţitor si om bun la toate, legătura patronului său cu lumea.

Leonora îsi dădu seama că Roberto o privea cu speranţă. îi zâmbi, ghicindu-i gândurile si privi cei doi homari.

- Vrei să-i duc eu, Roberto? întrebă ea. în timp ce tu o împaci pe Maria?

- Mii de mulţumiri, signorina! Ochii lui străluceau recunoscători.

- Nu mă supăr, îl asigură ea. De fapt, îmi place să merg acolo.

Roberto zâmbi arătându-si dinţii albi.

- Domnul e chipeş, nu-i aşa?

Leonora bănui că se referea la Jason Connor, deşi din poze nu părea chipeş. La oricine se referea Roberto, nu voia ca el să aibă astfel de idei şi se încruntă.

- Nu pot să spun că am văzut pe cineva chipeş, Roberto, îi răspunse ea rece. Şi acum, dacă vrei să-ţi duc homarii, dă-mi-i şi-i voi spune unchiului unde mă duc.

- Bine, signorina! Ii dădu homarii, legaţi cu sfoară. Mii de mulţumiri, strigă el în timp ce Leonora intră în magazin şi unchiul ei o primi zâmbind.

Clive Jackson avea puţin peste patruzeci de ani şi arăta bine. Leonora ţinea la chipeşul ei unchi şi deoarece era singura ei rudă, mulţumea Cerului că se înţelegeau aşa de bine. Inalt şi şaten, avea ochii cenuşii care-i aminteau de tatăl ei şi nu ezitase să vină cu el să trăiască în acest mic sat italian de pescari când mama ei murise acum trei ani.

Era un artist ceramic talentat şi avea o mică afacere în Terolito. Vara vindea vizitatorilor din sat, dar majoritatea lucrărilor

le trimitea la magazinele mari din Genova şi căpăta preţuri bune pe ele. Leonora îl ajuta la lucrările mai simple şi vindea în magazin.

Şi Leonora arăta bine, cu acelasi păr saten-roscat ca al unchiului ei, dar cu ochi căprui mărginiţi cu gene maro. Braţele si picioarele erau bronzate auriu de soarele italian si era drăguţă, ceea ce tinerii din partea locului apreciau deschis.

- Sunt pentru noi?întrebă Clive arătând homarii si Leonora zâmbi punând crustaceele într-un cos mare.

- Nu, spuse ea. Le duc pe stâncă în locul lui Roberto.

- Iar? Se încruntă si-si scutură capul, privind-o serios. Iar s-a supărat Maria? întrebă el si Leonora dădu din cap că da.

- Mi-e teamă că asa e, dar nu va dura mult. Se va întoarce, mereu o face.

Unchiul ei era încă încruntat si nemulţumit.

- Cu toate astea, Leo, nu înţeleg de ce ai face comisioane pentru Roberto.

- Nu sunt obligată, spuse Leonora zâmbind. Privi homarii. Nu sunt sigură că nu sunt în pericol cu monstrii ăstia, dar nu mă

intrigă.

- Esti sigură că nu ideea de a-l vedea pe Jason Connor te intrigă?

Leonora râse.

- Nu l-am văzut până acum, si n-am nici un motiv să presupun că-l voi vedea vreodată. în prezent se

ascunde de lume şi nu mă deranjează că nu-l întâlnesc. Dar îmi place Scottie McLellan şi... Râse puţin jenată, conştientă că simpatia ei putea fi greşit interpretată. Imi pare rău de el. Sunt sigură că-i e dor de casă şi că Jason Connor nu e un bun pacient. Nu că Scottie s-ar plânge, dar citesc printre rânduri.

- Nu mă mir㠄, spuse unchiul ei. Să orbeşti după viaţa pe care ai dus-o e greu, chiar şi pentru un bărbat dur cum e Connor.

- Scottie spune că sunt şanse să-şi recapete vederea, spuse Leonora gânditoare. Dar mă întreb dacă nu i-au spus asta doar ca să-l consoleze, până va fi destul de puternic să facă faţă adevărului.

- S-ar putea. Unchiul ei era gânditor. Dar să sperăm că Scottie al tău nu minte.

Leonora observă folosirea posesivului al tău şi se încruntă.

- Nu e Scottie al meu, Clive, spuse ea rece. Mi-e destul de greu să-l conving pe Roberto că motivele mele de a merge la vilă sunt pur estetice. Priveliştea din vârf, de pe terasele acelea, e minunată.

- Sunt sigur, fu Clive de acord, zâmbind. Dar nu te poţi duce doar pentru privelişte, scumpo.

- Poate că nu, recunoscu Leonora şi-şi privi ceasul de mână. Dar dacă e să duc homarii ăştia mai bine plec

până nu vor crede că nu vor primi nimic. îsi sărută unchiul pe obraz si-i făcu cu mâna în timp ce iesea din magazin. Pe curând!

Trebuia să pornească motorul bărcii. Din fericire, acesta porni din prima încercare, datorită reparaţiilor făcut de Scottie ultima dată si începu să traverseze golful, lăsând o dâră de spumă în urma ei pe apa albastră.

De pe mare, Terolito arăta ca o fotografie cu casele lui albe si bărcile legănându-se usor la mal. Dealurile din spatele satului se înălţau verzi, ici si colo se zăreau zidurile albe ale unei vile sau ferme si se vedea soseaua cu masinile strălucind în soare.

Văzând masinile în depărtare, se gândi la

bărbatul peste care va năvăli si se întrebă dacă avea ceva de obiectat la faptul că voia să discute cu Scottie, nu numai să livreze homarii lui Roberto. îi plăcea Scottie si nu ascundea asta, desi avea grijă cum vorbea despre el, căci unchiul ei voia să găsească pe cineva potrivit cu care să se mărite.

Nu-l privea pe Scottie în acest fel, în primul rând pentru că avea aproape patruzeci de ani si deci era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă ca ea. în afară de asta, el o trata aproape ca unchiul ei, si nu-i convenea.

Ii plăcea Scottie, dar nu-l considera decât un bărbat simpatic, mai în vârstă, căruia îi plăcea să vorbească despre casa lui.

înălţimea Isolei di Marta aruncă o umbră asupra bărcii în timp ce o dirija spre cheiul de piatră. Cele o sută de trepte erau descurajante datorită căldurii, dar o parte din drum era umbrită şi merita să urci.

Legă barca şi începu să urce scările cu coşul cu homari, mergând mai repede pe treptele de jos care erau la umbră şi încetinind când ajunse la soare. Vântul bătea uşor şi asta îi plăcea. Oricât s-ar fi înfierbântat, sufla o

briză răcoroasă în vârf.

Vila era frumoasă şi Leonora se mira mereu de mărimea ei. Stânca era mult mai mare decât părea de departe şi vila era construită chiar pe ea, înconjurată de terase de piatră cu arbori şi tufişuri.

La început nu prea era pământ, dar roca fusese modelată în terase şi se adusese pământ.

Era exotic de frumos în lumina strălucitoare a soarelui, pereţii albi reflectând marea, interiorul vilei era răcoros şi întunecos şi copacii foşneau în vânt. Chiparoşi înalţi şi migdali stăteau deasupra mării pe terasele largi, mimoze şi garoafe parfumau aerul şi trandafirii se căţărau pe ziduri.

Leonora intră printr-o usă boltită care ducea la bucătărie si o văzu pe Lucia, menajera, preparând o salată si-i spuse :

- Buon giorno, Lucia!

Lucia o privi, se sterse cu o cârpă curată si-i dădu mâna zâmbind.

- Buon giorno, signorina! Obiceiul italian de a da mâna când te întâlneai cu cineva îi intrase Leonorei în obisnuinţă. Faţa strălucitoare a Luciei era încântată când privi

în cos. A! Le aragoste, bene! Mille grazie, signorina.

- Sunt frumosi, spuse Leonora, întrebându-se unde era Scottie si Lucia luă cosul.

O privi maliţios pe Leonora peste umăr si spuse:

- Vine signor Scottie.

Toţi se purtau de parcă era vorba de o poveste de dragoste, ceea ce nu era cazul.

Venirea lui Scottie o opri s-o pună pe Lucia la punct si-i zâmbi.

- Bună, Scottie!

Scottie îi luă mâna si faţa lui se lumină. Nu era chipes, dar avea trăsături cinstite, care erau cam aspre, noroc că zâmbea des.

- Mă bucur să te revăd, Leonora, spuse el, conducând-o într-o cameră mică si răcoroasă de lângă bucătărie. Ai timp să te asezi?

- Mi-e teamă că nu pot sta prea mult, spuse Leonora. I-am promis unchiului că nu stau mult. Sunt din nou bucătăreasă şi spălătoare de vase. Maria face iar figuri!

- O, femeia aia! O privi cu simpatie, apoi se uită la Lucia care pregătea homarii. Bine că Lucia nu face la fel, căci sunt un bucătar prost!

- Dar Lucia n-are nici o scuză, sublinie Leonora, încercând să fie cinstită cu Maria. Ea n-are soţ şi cinci copii. E văduvă, nu-i aşa?

- Da, aşa e. Nu părea bucuros să discute situaţia Luciei şi Leonora se întrebă dacă patronul lui nu încercase să-i cupleze, cum încerca unchiul ei.

- Oricum, spuse ea râzând, Lucia n-are unde fugi. Nu poate să facă precum Maria.

Se gândi că era ciudat cât de în largul ei se simţea aici, deşi nu mai venise decât de trei ori. Ii simţea pe Scottie şi pe Lucia ca pe nişte prieteni vechi. La prima întâlnire, Scottie insistase să nu-i mai spună domnul McLellan, sau pe numele lui adevărat, John. El fusese Scottie de când îşi aducea aminte. Spunându-i şi ea numele, el refuzase să folosească prescurtarea unchiului ei, Leo, şi-i spuse că Leonora era unul din numele lui favorite şi ar prefera s-o numească aşa.

- îmi pare rău că trebuie să plec, Scottie, spuse ea după vreun minut. Dar trebuie să-i pregătesc prânzul lui Clive si am plecat mai târziu decât de obicei.

- Ai stat foarte puţin, se plânse Scottie. N-

am avut deloc timp să vorbim.

- Ştiu, si-mi pare rău. îi puse mâna pe braţ. Voi mai veni, Scottie, dacă vrei.

Degetele lui muncite le luară pe ale ei o clipă si ochii lui căprui o priveau cinstit.

- Ştii că mi-ar plăcea să mai vii. Dacă ai timp si răbdare să-mi asculţi povestile despre ţara mea.

- O, Scottie, stii că-mi place să vin! Ar fi vrut să se ridice pe vârfuri să-l sărute, dar se abţinu, ca Lucia să nu interpreteze gresit. Voi mai veni, promise ea.

El o conduse până la scări, părându-i rău că pleacă asa curând, când îsi aminti că nu-i dăduse cosul înapoi.

- Ti-l aduc eu, se oferi el, si se întoarse la vilă, lăsând-o lângă zid.

Ea stătu o clipă, privind marea care scălda stâncile si fredonând, crezând că e singură. Se sperie când cineva îi vorbi de pe terasa din spatele ei si se întoarse repede.

Un bărbat stătea pe un scaun la soare, cu un pahar într-o mână si cu cealaltă pe genunchi, si Leonora îl

recunoscu pe Jason Connor. Capul lui era

întors spre ea şi deşi ştia că n-o poate vedea, îşi simţi inima bătând cu putere şi-şi dădu seama că revistele aveau dreptate când spuneau că are succes la femei. Efectul lui asupra ei o speria şi o alarma.

Părul lui blond era luminat de soare şi era bronzat, deşi stătuse în spital. Săptămânile petrecute sub soarele italian remediaseră asta. Ochii lui erau ascunşi de ochelari fumurii, dar trăsăturile feţei, familiare din ziare şi reviste, arătau curiozitatea şi nerăbdarea, în timp ce gura mare cu buze subţiri era neprietenoasă.

- Cine-i acolo? întrebă el din nou nerăbdător şi Leonora îşi muşcă buza, ţinându-şi răsuflarea şi între- bându-se ce să facă. Era posibil să-l certe pe Scottie pentru că a lăsat-o să-i descopere ascunzătoarea şi nu voia ca Scottie să aibă necazuri. Vorbeşte! ordonă el. Ti-ai mâncat limba? Chi e? încercă el în italiană.

Leonora îl văzu pe Scottie venind din vilă şi-l privi neajutorată, fără să spună nimic, în timp ce bărbatul din scaun se încruntă suspicios.

- Ştiu că e cineva acolo! declară el şi inima Leonorei fu cuprinsă de panică. Vorbeşte,

pentru numele lui Dumnezeu! Ce vrei să faci? Intoarse capul de vreo două ori, căutând să prindă vreun

zgomot care s-o trădeaze, dar Leonora stătea nemişcată. Scottie! strigă el. Scottie, vino aici!

Scottie apăru, o privi pe Leonora şi cerându-şi scuze, şi se duse la patronul lui.

- E în regulă. Nu trebuie să te superi din orice.

- Nu sunt supărat, la dracu'! Faţa lui era întoarsă încă în direcţia Leonorei şi ea se simţea vulnerabilă. Ştiu că e cineva acolo şi veau să ştiu cine e!

Scottie ezită puţin, apoi oftă.

- E doar Leo, îi spuse el, şi Leonora îl privi surprinsă că folosea prescurtarea. Apoi îşi dădu seama că spera ca patronul să creadă că era un băiat care livra peşte. Leo ne aduce peştele, Jason, adăugă el, confirmându-i suspiciunea.

- E mut? Nu era satisfăcut şi întinse mâna. Vino aici, băiete! ordonă el.

Leonora ezită, privind neajutorată la Scottie, dar n-avea încotro şi veni spre el.

Jason Connor îşi ridică faţa, simţindu-i

prezenţa, dar nu spuse nimic, în timp ce Leonora îi privea expresia feţei.

- Ce fel de pescar e ăsta care se parfumează? întrebă Jason şi zâmbi întorcându-se spre Scottie. Nu miroase a peşte, bătrâne, ci a Bohème! Ce naiba pui la cale?

- Nu pun la cale nimic, negă Scottie, privind-o nelinistit pe Leonora. Ti-am spus, Leo ne aduce pestele.

- Leo? Lentilele fumurii se întoarseră din nou spre Leonora si întinse o mână. Vino aici, Leo. Oricum te-o fi chemând, sunt convins că nu esti băiat!

Neavând de ales, se duse lângă el, dar nu-i luă mâna. Inima îi bătea cu putere si era emoţionată ca un copil în timp ce privea faţa bronzată de sub claia de păr blond.

Observă că era desculţ si picioarele sale lungi si musculoase erau puse în evidenţă de pantaloni albastri. N-avea nici un gram de grăsime pe el, în ciuda lungii convalescenţe si cămasa albă era descheiată pe toată lungimea.

Văzu cicatricile de pe piele deasupra

coastelor si pe piept, unde avea un medalion cu Sfântul Cristopher. Arăta puternic, senzual si viril si ar fi trebuit să stie asta, fiind alarmată de senzaţiile pe care i le producea.

Mâna lui bâjbâi până o găsi pe a ei, o prinse de încheietură si trase, iar ea îsi pierdu echilibrul si căzu peste el. Inima îi bătea puternic.

- Hmm!înainte ca Leonora să-si tragă suflarea, el îsi puse paharul jos si-i luă ambele mâini, în timp ce-i

adulmeca parfumul scump. E Bohème, spuse el, şi ea se întrebă de unde ştie. El zâmbea. Şi cum nu vrei să te prezinţi, signorina, o s-o fac în felul meu!

Vocea groasă şi liniştită o făcu pe Leonora să simtă fiori pe şira spinării şi suspină când degetele lungi şi puternice o atinseră pe coapse, pe talie şi pe braţe. Ar fi obiectat, s-ar fi ferit de atingerea intimă a degetelor lui, dar era hipnotizată ca un şoricel de un şarpe, în timp ce ele îşi continuară drumul pe faţă şi pe gât, apoi în părul ei. Simţea un asalt asupra simţurilor ei şi-şi închise ochii când îi luă din nou mâinile ca să fie sigur că nu fuge.

- Eşti tânără şi ai forme frumoase, spuse el blând, apoi râse şi se aplecă spre ea, mirosindu-i din nou parfumul. Şi nu eşti băiat. Cine naiba eşti?

- Şefule... începu Scottie, dar i se făcu semn să tacă.

- Las-o pe ea să răspundă, îi spuse Jason Connor, şi râse din nou. Doar dacă nu şi-a înghiţit limba. Hai, cara mia, vorbeşte, dacă se poate în engleză!Ce păsărele ademeneşte Scottie? Se întoarse spre Scottie şi zâmbi. Diavol bătrân, nu mă aşteptam să te distrezi cu fetele de pe-aici...

- Vrei să mă asculţi? se rugă Scottie, fără speranţă de reuşită.

- Sau ai avut alte motive s-o aduci aici? De exemplu să mă scoţi din tristeţea în care esti convins că mă bălăcesc!

- Aveţi idei gresite, domnule Connor! Era puţin surprinsă ea însăsi cât de clară si calmă îi era vocea si el tresări, apoi se încruntă.

- A, esti englezoaică, nu? întrebă el blând. Asta e si mai interesant! Şi de unde ai venit, micuţă domnisoară curioasă?

Era evident că bănuia că e o reporteră în

căutarea unui reportaj, si-l putea înţelege, dar o chinuise doar ca să-si satisfacă scopurile răutăcioase si era mânioasă. Atât de mânioasă încât voia să se răzbune.

îsi smulse mâinile din strânsoarea lui.

- Din întâmplare, locuiesc în Terolito, domnule Connor. Sunt acolo dinainte să veniţi si ceea ce spune Scottie, domnul McLellan, e adevărat. Roberto, cel de la care cumpăraţi peste, are probleme domestice si am adus niste homari în locul lui. Nu mă interesaţi, si nici ce faceţi!

Desi adevărul nu era chiar acesta, n-avea intenţia să recunoască si fu satisfăcută gândindu-se că nu i se mai vorbise adesea asa, mai ales de către o femeie. Se feri când el se întoarse cu faţa. Avusese destul contact fizic cu Jason Connor pentru ziua asta.

Nu-i plăcea nici cum o privea Scottie, ca şi cum fusese prea aspră. Se ridică în picioare, cu obrajii arzând, privindu-l pe Scottie cu ochi stălucitori şi cu mintea învolburată de emoţie.

- Mai bine plec, Scottie, spuse ea cât de ferm putu.
- Aşteaptă!

Deşi era nerăbdătoare să plece, ascultă cererea şi veni lângă Scottie, care era nefericit.
Jason Connor se ridică în picioare mai uşor decât s-ar fi aşteptat. Era mult mai înalt decât ea. Medalionul de aur îi atrase atenţia şi se întrebă dacă nu-l purta doar pentru un efect pirateresc şi primitiv.
- Tot nu mi-ai spus de ce ai venit, spuse el şi Leonora se încruntă.
- V-am spus, domnule Connor. Am adus homarii în locul lui Roberto.
O sprânceană blondă se ridică deasupra ochelarilor şi el zâmbi din nou.
- Doar nu te aştepţi să te cred? întrebă el şi Leonora roşi, supărată.
- Poţi că crezi ce vrei! răspunse ea. Dar vei afla că ai homar pentru prânz, şi nu s-au cocoţat până aici de bună voie!

- Asa e, sefu', îl asigură Scottie. întreab-o pe Lucia.
- Nu spun că n-a adus homarii, zâmbi Jason Connor. Mă întreb doar ce motiv putea avea o domnisoară educată să preia sarcinile

unui pescar?
Leonora îl privi pe Scottie, vrând ca el să explice totul; era nerăbdătoare să plece înainte de a-si pierde cumpătul si să spună ceva ce ar fi regretat, ceva ce ar fi făcut imposibil să-l mai viziteze pe Scottie.
- Esti un diavol suspicios, îi spuse Scottie lui Jason, după o clipă de tăcere. Se frecă pe ceafă, privind-o pe Leonora ca si cum ar fi vrut să spună lucruri urâte. îmi place să mă întâlnesc cu Leonora deoarece cu ea pot vorbi despre casă.
- Leonora? De aici vine Leo?
- Da, răspunse cât de scurt putea, nepăsându-i ce zicea el.
- Leonora si mai cum? întrebă el, în timp ce Scottie o privea cerându-si scuze.
- Leonora Jackson, spuse el si Jason Connor zâmbi din nou.
- Nu există nume mai englezesc, nu-i asa? Doar Smith si Robinson, bineînţeles.
Leonora rosi, înţelegând aluzia.

- E chiar numele meu, domnule Connor, spuse ea. Şi acum scuzaţi-mă, trebuie să plec.

Ii întoarse spatele deşi n-o putea vedea şi auzi râsul lui aspru în timp ce se îndepărta.

- Pun pariu că e roşcată, Scottie, îl auzi ea spunând.

- Nu e! răspunse Scottie şi Leonora îl auzi venind după ea. Leonora, aşteapă!

Ea îl ascultă fără tragere de inimă şi se întoarse cu faţa spre el. Ochii lui căprui îşi cereau scuze şi ei îi păru rău că-l supărase.

Ii luă o mână şi-l privi pe Jason Connor.

- Nu e serios, Leonora, spuse el. Te rog nu pleca supărată.

O clipă ea nu spuse nimic, apoi zâmbi şi-şi puse cealaltă mână pe a lui.

- Nu sunt supărată pe tine, Scottie, ştii asta, dar... Ezită.

- Vei mai veni?întrebă el şi Leonora ridică din umeri.

- Nu ştiu, Scottie. Cel puţin pentru un timp, ar fi mai bine să nu vin. Imi pare rău, adăugă ea văzându-l trist, dar cred că îţi dai seama că nu e recomandabil în clipa de faţă.

- Poate că nu, fu el de acord.

- îmi pare rău, Scottie, mi-a plăcut să vorbesc cu tine si stiu că ţi-a plăcut să-mi

povestesti despre patrie, dar recunoaste că n-ar mai fi la fel, acum că el a stricat totul.

- O, Leonora. Nu-l judeca prea aspru, trebuie să se obisnuiască si câteodată e cam capricios.

- E aproape exact cum mă asteptam după ceea ce am citit despre el. încrezut si arogant!

- Esti aspră cu el, protestă Scottie. Ti-ar plăcea dacă l-ai cunoaste mai bine, o asigură el.

Leonora privi silueta înaltă si suplă care acum se sprijinea de zid. Tresări văzând că pulsul îi creste când văzu părul blond strălucind în soare, bustul bronzat care se vedea prin cămasa descheiată si braţele puternice.

- Nu vreau să-l cunosc mai bine, spuse ea, desi era convinsă de contrariul. Şi dacă mi se oferă sansa, mă îndoiesc că îi place genul meu mai mult decât îmi place mie al lui. Se ridică pe vârfuri si-l sărută pe obraz. La revedere, Scottie, mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Capitolul 2

Clive, sensibil la emoţiile ei, o privea ciudat şi Leonora înţelese că ghicise motivul plecării ei grăbite şi mânioase de la Isola di Marta.

- Aşadar, nu-ţi place Jason Connor? întrebă el, luându-şi o porţie din delicioasa friptură pe care Maria o gătise înaintea plecării ei grăbite. El mânca rar carne şi se hrănea cu mâncăruri vegetariene şi paste, iar Maria era o excelentă bucătăreasă.

- Nu m-a încurajat să-l plac. Nu că m-aş fi aşteptat, e la fel de grosolan şi încrezut cum credeam după ceea ce citisem despre el.

- Mie nu mi s-a părut grosolan şi încrezut, spuse Clive.

- Citesc printre rânduri, spuse ea. Emoţia pistei. Idolul unui milion de femei. Nu e de mirare că e încrezut; crede că e irezistibil.

- Şi e? întrebă Clive.

- Deloc. îsi simţea roseaţa din obraj si căută s-o ascundă mai luând friptură. Totusi, adăugă ea, nu-l voi mai vedea pe Scottie.

- Prin urmare, chiar nu vrei să te mai duci? întrebă unchiul ei, privind-o curios si ea ridică din umeri.

- Nu în viitorul apropiat, îi spuse ea. Nu vreau să mai dau din nou peste domnul Connor.

- Esti cam aspră cu Scottie al tău, totusi. îi

va fi dor de tine, dacă îi plăcea să discute cu cineva despre patrie.

- Asa e, spuse Leonora. Şi o dată pentru totdeauna, Clive, nu e Scottie al meu!

- îmi cer scuze! Continuă să mănânce, dar ochii lui o priveau bănuitori din timp în timp si Leonora bănuia că era curios să audă mai multe despre vecinul lor faimos, desi n-o spunea.

Ea mâncă în tăcere un timp, apoi îl privi si-i zâmbi cu tristeţe.

- Crezi că sunt iraţională?

Clive ridică din umeri.

- E treaba ta, scumpo. Dar stiu că te înfurii din când în când, ca si Maria, desi poate nu la fel de

spectaculos. Dar sărmanul diavol a suportat multe în ultimul timp şi Scottie are dreptate, trebuie să fii mai îngăduitoare.

- Crezi că sunt crudă? întrebă Leonora fără să-l privească.

- Nu chiar aşa. Dar ai cam admis că îţi făcuseşi o idee despre el înainte să-l cunoşti.

- Şi n-am avut motive să-mi schimb

părerea, răspunse ea. Tu nu l-ai cunoscut, Clive.

- Nu, recunoscu unchiul ei. Dar aveai o idee preconceptă despre el, scumpo, şi din ce mi-ai spus, ai fugit de cum l-ai văzut.

- Nu-i adevărat, negă Leonora indignată. A trebuit să fac faţă acelui... acelui... Nu mai spuse nimic, ci mâncă în tăcere. Prima ei întâlnire cu Jason Connor fusese mai tulburătoare decât orice şi-ar fi imaginat. Chiar şi acum, când se gândea la corpul lui bronzat şi la capul blond arogant, la atingerea uşoară, senzuală a mâinilor lui, îşi simţea inima bătând mai repede. Nu-i plăcea să-l părăsească pe Scottie, dar nu putea da ochii cu Jason Connor din nou, cel puţin până nu era mai sigură pe ea. Să mă mai duc să-l văd pe Scottie? întrebă ea şi Clive zâmbi.

- Nu te sfătuiesc, scumpo, spuse el. Dar e păcat să-l pedepseşti pe Scottie fiindcă nu-ţi place şeful lui. Din ceea ce mi-ai spus, îţi va duce dorul.

- Presupun că e păcat, acceptă ea, dorind să fie convinsă. Poate dacă Maria nu vine şi

Roberto vrea să mă duc în locul lui, ei bine, dacă se iveşte ocazia, mă voi duce.

*
* *

Maria, împăcată şi convinsă, se întoarse la lucru după doar câteva zile şi totul era bine de vreo săptămână. Cum Leonora nu voia să viziteze stânca fără scuza de a avea ceva de făcut în locul lui Roberto, aproape că dorea ca Maria să izbucnească din nou şi să-i ofere un pretext.

Era greu de ştiut ce să facă să fie mai bine şi chiar ea era surprinsă că lua totul atât de în serios, căci fusese pe stâncă doar de patru ori, dar locul avea ceva irezistibil şi voia să se întoarcă acolo.

Ii plăcea să plece cu barca şi unchiul ei o tachina adesea pentru plăcerea ei solitară, dar nu găsise ceva mai captivant de făcut decât să navigheze prin golfuleţ.

Nu chiar naviga. Nu era ca si când ar fi stat sub pânze albe si ar fi avut îndemânarea să mânuiască o barcă schimbându-si direcţia la fiecare suflare de vânt. îi invidia pe marinarii adevăraţi, dar nu încercase până acum să-i imite.

Astăzi era o căldură insuportabilă pe mal, dar pe apă era răcoare si bătea vântul si privea coasta faţă de care se deplasa cu aceeasi plăcere dintotdeauna. Era un drum familiar, de la Terolito la Macierno, de-a curmezisul golfului si n-avea decât să ţină mâna pe cârmă.

Ţărmul părea plin de ceaţă în căldura zilei, dealurile se ridicau deasupra caselor de pe ţărm, cu alte case albe împrăstiate chiar pe dealuri. Câteva bărci se legănau la chei, cu pânzele umflându-se din când în când în vânt.

Era greu de găsit un loc mai idilic si Leonora zâmbi gândindu-se la norocul care o adusese pe ea si pe unchiul ei aici, când ar fi putut trăi în altă parte. El era un artist si-i plăcea munca lui, dar nu depindea de asta pentru a trăi si deci nu trebuia să facă vreun compromis.

Văzu niste pânze albe la dreapta, dar nu la timp si în curând n-avea cum să le mai evite. Coliziunea era inevitabilă.

- Atenţie! strigătul veni prea târziu şi se auzi un scrâşnet oribil.

Leonora observă în grabă că erau doi

oameni în cealaltă barcă. Unul înjura în engleză, în timp ce celălalt ţipa şi ea opri motorul.

Cele două bărci se ciocniră şi totuşi fără pagube prea mari, dar vopseaua se luă de pe barca ei. Barca cealaltă avea şi ea o zgârietură urâtă.

Mulţumi Cerului că nu era nici unul rănit sau ud şi recunoscându-i pe ceilalţi doi o cuprinse frigul. Scottie era supărat, şi n-o recunoscu până nu vorbi.

- O, Scottie, îmi pare rău!

El tresări, apoi îşi privi partenerul ca şi cum ar fi regretat că s-a trădat vorbind.

- A fost un accident, spuse Scottie.

Văzându-l pe Jason Connor aşezat la pupa şi manevrând cârma, Leonora fu surprinsă, dar apoi se gândi că Scottie îl dirija. Lui Jason Connor îi plăcea să rişte.

Părul lui blond strălucea ca aurul în soare, ciufulit de briză. Trăsăturile lui colţuroase îi reflectau nerăbdarea şi torsul bronzat era gol. Doar medalionul de aur îi atârna pe pieptul larg şi avea o batistă bleu înnodată la gât.

înainte ca vreunul din ei să mai spună ceva, îsi

întoarse capul în direcţia Leonorei cu aceeasi precizie stranie ca la prima întâlnire. Acelasi zâmbet contractat îi era pe buze în timp ce-i recunoscu vocea si dădu din cap.

- A! Micuţa domnisoară Glob-de-foc! spuse el. Cum naiba ne-am încurcat cu tine?

Desi îi era greu să admită, Leonora stia că era greseala ei si n-avea rost să nege. îsi muscă buza si privi la Scottie înainte să vorbească si speră că se va putea stăpâni dacă Jason Connor o va acuza, cum avea tot dreptul.

- Nu v-am văzut, spuse ea. A fost greseala mea.

- Am auzit un motor, spuse Jason Connor. Presupun că tu erai!

- Da, asa e.

- Şi nu cunosti regulile navigaţiei ca să stii că bărcile cu motor fac loc celor cu pânze?

- Bineînţeles că stiu. îl privi pe Scottie. îmi pare rău, Scottie.

- Şi de ce-ţi ceri scuze lui Scottie? Desi pare ciudat, eu conduc barca.

Leonora îsi muscă buza. Era tentată să se răzbune cu cruzime, dar stia că nu si-ar fi iertat-o dacă s-ar fi referit la faptul că Jason era orb, asa că îsi înghiţi mânia si-si ceru scuze.

- Imi pare rău, spuse ea. Dar n-am fost atentă şi nu v-am văzut.

Jason Connor oftă. Stătea cu mâinile pe cârmă şi părea relaxat; doar muşchii braţelor trădau tensiunea pe care şi-o controla, iar lentilele negre păreau că o străpung.

- Nu ne-ai văzut, o îngână el sarcastic. Doar vezi bine şi e ditamai barca!

Leonora simţi că roşeşte, că intenţiile ei bune erau puse la încercare şi-l privi pe Scottie, sperând că se va calma.

- Eram departe de mal, explică ea. Ştiu că nu trebuia să fiu aşa de neglijentă, dar îmi pare rău.

Scottie îşi privi din nou tovarăşul înainte să vorbească şi zâmbetul lui era mai tolerant decât ar fi aprobat patronul lui, dacă l-ar fi putut vedea.

- Nu sunt pagube, spuse el. Şi nici unul dintre noi nu ne-am lovit, aşa că nu-ţi face probleme.

- Dar carena voastră, spuse ea şi Jason Connor ciuli urechile.

- Ce e cu ea? întrebă el suspicios. Ia uită-te, Scottie şi vezi ce a stricat!

- E o zgârietură, îl informă Scottie

minimalizând. O vom vopsi uşor.

- Voi plăti, spuse Leonora. Bineînţeles, domnule Connor.

- Mulţumesc!

Leonora nu mai spuse nimic. Era aproape un sacrilegiu să se certe pe marea linistită si privi zâmbetul încurajator al lui Scottie.

- Va fi în regulă. Nu-ţi face griji.
- Dar, Scottie...
- Ce mai vrei? Vocea nerăbdătoare de la pupa îi tăie protestul si Leonora se încruntă. Dacă vrei să-i spui să nu mai plătească pagubele, Scottie, n-o face!

Leonora rosi mânioasă, cu pumnii strânsi, în timp ce-l privea pe torţionarul ei.

- Voi plăti pagubele, domnule Connor, spuse ea glacial. Să-mi trimiteţi chitanţa după ce faceţi reparaţiile.
- Esti independentă, nu-i asa? o ironiză Jason si zâmbi din nou sec. Nu mai fi asa de jignită! îmi pot permite să-mi repar singur barca, n-am nevoie de ajutorul tău!
- Voi plăti!

Ar fi fost mai satisfăcută dacă el i-ar fi putut vedea bărbia ridicată si privirea sfidătoare, dar el îsi dădea seama după vocea ei ce simţea.

Scottie, care o vedea, era trist că se purta asa.

- Leonora, începu el, dar ea dădu din cap îmcăpăţânată si el ridică din umeri. Bine, spuse el.

- Imi imaginez că aşa e de obicei, remarcă Jason Connor şi râse. E o fată pe cinste, păcătosule. Vezi să nu te dea peste cap!

- Şefu' nu e nevoie să... O privi pe Leonora cerându-şi scuze. Imi pare rău, Leonora!

- Ei haide! îi spuse patronul lui. Nu fi ruşinos! Probabil că e frumoasă dacă te-a zăpăcit aşa, deci profită şi tu.

- Ne puneţi într-o situaţie dificilă, îl informă Scottie supărat şi Leonora îşi dădu seama că devenise pricină de ceartă pentru ei. Regreta şi-şi scutură capul privindu-l pe Scottie.

- Te rog, Scottie, se rugă ea. Pentru mine nu contează.

- Contează pentru mine! Scottie îşi scoase bărbia în faţă în timp ce se ţinea de barca ei. Bărcile se legănau în mijlocul apei strălucitoare şi Leonora se gândi că situaţia era absurdă. Să te certi pe mare părea ridicol.

- Nu merită să te certi pentru asta, insistă ea.

- Ai dreptate, nu merită, fu Jason Connor de acord. Şi m-am săturat să stau în mijlocul mării în timp ce voi doi încercaţi să vă convingeţi unul pe altul! Hai, Scottie, să continuăm.

în ciuda faptului că era mânioasă pe el pentru aroganţa lui, Leonora îi admiră curajul si-si ceru scuze din nou.

- îmi pare rău,spuse ea, dar el îi făcu semn cu mâna că nu contează.

- Ocoleste-ne data viitoare, îi mai spuse el.

- Asa voi face! Porni motorul si Scottie dădu drumul bărcii.

Se întoarse în timp ce traversa golful si privi pânzele albe si capul blond de la pupa si inima îi bătea cu putere în timp ce-l privea. întâlnirile ei cu Jason Connor o mâniau si o tulburau si ea si-ar fi dorit să nu fie asa.

*
* *

Câteva săptămâni mai târziu Leonora avu din nou ocazia să viziteze Isola di Marta si era tot din cauza unei crize în familia Talliano. De data asta nu era vorba de Maria, ci de Roberto, care avea o boală misterioasă de stomac.

Nu arăta prea bine când se întâlni cu Leonora pe chei si-i părea rău pentru el. El declară că

era pe moarte.

Ii acceptă oferta de ajutor şi-i spuse că-i va fi veşnic îndatorat dacă le va duce nişte sardine proaspete domnilor de pe stâncă. Leonora se cam aştepta la cererea lui, dar chiar şi aşa pulsul îi crescu şi ezită puţin înainte de a răspunde.

Ezitarea ei îl încurca şi-l îngrijora pe Roberto şi el o privea nerăbdător.

- Nu vreţi să faceţi asta, signorina? întrebă el.

- O, ba da, sigur că le voi duce, Roberto, îi spuse ea. Fac tot ce pot ca să te ajut.

Il anunţă pe Clive, cum făcea în astfel de ocazii şi se aştepta ca el să comenteze, dar Clive doar dădu din cap şi ridică o sprânceană. Nu spuse nimic, dar chiar şi aşa avea sentimentul că el ghicise ceva.

Ea încă se îndoia în timp ce traversa golful spre stâncă şi şi-ar fi dorit să fie sigură dacă spera sau nu să-l vadă pe Jason Connor din nou. O briză proaspătă sufla pe apă şi-şi ridică faţa spre soare, lăsându-şi părul în vânt şi nepăsându-i dacă se ciufulea. Nu voia să impresioneze pe cineva şi în mod sigur Scottie

şi Lucia nu se vor supăra dacă venea ciufulită, iar Jason oricum n-o putea vedea.

Legă barca de inelul de pe chei şi începu să urce scările, îngrozită de senzaţiile pe care le simţea una

după alta în timp ce se apropia. Era emoţionată si se controlă, fără să se gândească la felul cum va fi primită după ultima întâlnire cu proprietarul vilei.

Ştia că Scottie o va primi bine, la fel Lucia, dar prefera să nu se gândească la Jason Connor până nu va fi obligată. Sentimentele ei pentru el erau confuze si ar fi vrut să se fi gândit mai bine înainte să vină.

Oftând usurată, observă că terasa mare era goală, în afară de un sezlong si o masă pe care era un pahar gol. Capul blond nu era prin preajmă si nu se opri să se mire că era dezamăgită.

în bucătărie, Lucia luă pestii, spunând că sunt cam mici. Arătă spre restul casei si-i zâmbi Leonorei.

- Signor Scottie nu te-a auzit venind, signorina. îi spun să vină îndată, da?

Leonora dădu din cap că nu, imaginându-si

efectul mesajului dacă Scottie era cu seful lui.

- Nu te deranja, îi spuse ea Luciei. Nu contează! Am adus pestele în locul lui Roberto, n-am venit în vizită.

Lucia n-o credea si era puţin dezamăgită.

- Nu mă îndoiesc, signorina. Trebuie să-l vezi pe signor Scottie dacă tot esti aici, îl chem eu.

- Te rog, n-o face! insistă Leonora.
- Vin imediat.

Lucia intrase deja printr-o uşă boltită si Leonora era jenată, încercând s-o descurajeze.

- Mai bine nu l-ai deranja. Probabil e foarte ocupat si nu sunt obligată să-l văd.

Lucia o privi neîncrezătoare si ridică din umeri resemnată, iar Leonora respiră uşurată.

- Cum doreşti, signorina.
- Mai bine plec.

Era dezamăgită şi totuşi refuza s-o lase pe Lucia să-l cheme. Se pregătea să plece, cuprinsă de o senzaţie de insatisfacţie.

- Mai vii, signorina?

Lucia era îngrijorată şi după felul cum privea uşa boltită, Leonora ştia că-l va anunţa imediat pe Scottie că trecuse pe aici.

Leonora ridică din umeri.

- Nu ştiu. Depinde de multe lucruri. Dacă n-am ocazia, transmite-i lui Scottie simpatia mea. Buon giorno, Lucia!
- Buon giorno, signorina.

Ştia că Lucia o privea cum pleacă şi era atât de gânditoare încât nu observă că mai era cineva până nu fu prinsă de mâna stângă.

Un migdal înalt era acolo, plin cu fructe, si Jason Connor probabil că stătuse sub el, ascuns la umbră si o asteptase să iasă din bucătărie.

Zâmbea, acelasi zâmbet ciudat care-i făcea trăsăturile colţuroase să arate mai degrabă triste decât amuzate.

- Leonora?
- Bună dimineaţa, domnule Connor.
- Ai văzut că te-am prins? întrebă el, fără să răspundă la salut si-i arătă cum o prinsese, bucurându-se că fusese atât de precis.

Leonora încercă să-si stăpânească pulsul, care crescuse în preajma lui. îsi linse buzele uscate si privi tulburată faţa bronzată, cu fălci pătrate, cu gura mare si pomeţi netezi.

- Mă strângeţi prea tare, îi spuse ea, încercând să se calmeze. Vă rog, daţi-mi

drumul, domnule Connor.

El zâmbi doar, un zâmbet mai puţin tris si părea vulnerabil în timp ce-si întoarse faţa spre braţul ei, ca si cum l-ar fi văzut.

- Sunt mulţumit de mine, îi spuse el. Ar trebui să fii mulţumită si tu de mine că am stiut de unde să te prind.

- Mă aşteptaţi? întrebă ea şi el ridică din umeri.

- Da, aşa cred. Cel puţin credeam că tu eşti cea pe care o auzeam vorbind în bucătărie cu Lucia.

- Aşa e, spuse Leonora. Şi acum vrei să-mi dai drumul la braţ? Mă doare.

El nu-i dădu drumul, dar o strânse mai uşor şi o mângâie cu degetul mare.

- Ai venit să-l vezi pe Scottie? întrebă el şi ea ezită.

- Am... am venit să aduc nişte peşte în locul lui Roberto, spuse ea, dar ştia că el n-o credea.

Era tulburător să stea aproape de el şi ar fi vrut să se elibereze, fără să pară dură şi nesimţitoare. Fiind orb, probabil simţea nevoia de contact fizic, şi ei îi venea greu să i-l refuze, doar pentru că atingerea lui o tulbura.

El purta o cămaşă albă imaculată care-i punea în evidenţă pielea bronzată, descheiată până jos şi punând în valoare inevitabilul medalion care-i atârna de lanţul de aur pe pieptul larg. Pantalonii crem îi subliniau lungimea picioarelor şi era desculţ. Efectul era emoţionant, în ciuda handicapului său.

- Mai faci comisioane pentru pescarul local? întrebă Jason. Zâmbi şi i se văzură dinţii sănătoşi.

- Nu văd nimic rău în a ajuta un vecin în momente de criză.

El încă zâmbea si o ţinea de mână, dar o ţinea atât de tandru că o treceau fiori pe sira spinării si era incapabilă să se îndepărteze.

- Esti o mică samaritean', nu-i asa? întrebă el si ea încercă să ignore sarcasmul din vocea lui.

- De ce nu? întrebă ea în defensivă. Şi ei m-ar ajuta dacă as avea nevoie.

- Sunt sigur. Parcă ai vorbi de raiul pe pământ, dar sunt sigur că trebuie să fie si unele probleme! Fără să-i dea sansa să nege sau să confirme, continuă: îţi place aici, nu-i asa?

Ea dădu din cap afirmativ, dar dându-si seama că el nu putea vedea gestul spuse :

- E frumos. As fi vrut să poţi... îsi muscă limba, dar el ghici ce voise să spună si zâmbi din nou crispat.

- Şi eu as dori să văd. Dar nu pot, asa că spune-mi tu!

- Pot... Leonora se uită la el. Inima îi bătea cu putere. Dar, domnule Connor, eu...

- Tu esti buna samariteană, o întrerupse el. Fă-ţi fapta bună pe ziua de azi!

Era o situaţie absurdă si Leonora nu înţelegea cum se întâmplase. Acest om tulburător si complex care

stătea lângă ea îi era necunoscut, cineva a cărui prezenţă abia dacă îi influenţase existenţa liniştită până acum câteva zile şi apoi îl mai văzuse doar de două ori, şi totuşi se simţea responsabilă faţă de el.

N-avea nici un motiv pentru asta, bineînţeles, căci nu numai că era bogat, dar şi atrăgător, cu toate că era orb şi în mod sigur avea încredere în sine şi totuşi, îl simţea vulnerabil. Se simţea atrasă de el cum nu mai fusese atrasă de nimeni, probabil fiindcă îi era

milă de el. O înfuria şi o deranja, dar asta o atrăgea.

- Dacă vrei să fac ceva pentru dumneata şi pot, o voi face, spuse ea şi regretă că simpatia i se simţea în voce. Ce pot face pentru dumneata, domnule Connor?

O clipă el nu se mişcă şi nu vorbi, apoi izbucni în râs. Dându-şi capul blond pe spate, dădu frâu liber amărăciunii şi inima Leonorei îngheţă.

- O, e de nepreţuit! declară el. Asta e chiar de nepreţuit, Scottie nu va crede!

- Domnule Connor... Pulsul îi bătea cu putere în timp ce degetele lui o strânseră mai tare şi zâmbetul crispat reapăru pe chipul lui.

- O, nu fi încurcată! îi spuse el şi o trase mai aproape, întorcându-şi ochelarii spre ea.

Stătu aşa câteva secunde, fără să spună nimic, doar trăsăturile lui expresive trădându-l, apoi dădu din cap.

- Era o vreme, spuse el glacial, când nici o femeie n-ar fi pus întrebarea asta lui Jason Connor. O îngână ironic. Ce pot face pentru dumneata, domnule Connor! Leonora nu spuse nimic, deşi ironia lui o durea. Dar acum e

altfel, un orb nu e acelaşi lucru cu un pilot de succes, nu-i aşa? Pe nimeni nu-l interesează, mai ales pe femei, micuţă domnişoară Jackson!

Deşi avea un acces de autocompătimire, inima Leonorei era mişcată şi simţi un nod în gât când privi faţa colţuroasă şi bronzată. Pentru prima dată îşi dădu seama cât de amar şi furios îl făcea faptul că nu vedea şi deşi nu-i plăcea autocompătimirea, îi era milă de el.

El era încă foarte atrăgător, dar starea lui psihică era tulburată şi voia să-l ajute.

- îmi pare rău, spuse ea. Apoi, fiind impulsivă, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

îi simţi corpul crispându-se, ca şi cum l-ar fi lovit pe neaşteptate şi degetele care o ţineau de mână se strânseră şi mai tare, până îi veni să ţipe. Lentilele întunecate o priveau şi gura lui era încleştată.

- îţi pare rău pentru mine, nu-i aşa? întrebă el aspru. îţi stârnesc milă, nu-i aşa?

- N-am vrut... începu Leonora. înima îi bătea sălbatic în piept când îsi dădu seama că fusese gresit interpretată.

- Du-te naibii, n-am nevoie de mila ta! Braţele lui o cuprinseră si fu trasă spre el, o luă de păr si-i dădu capul pe spate. Te învăţ eu minte să-mi mai dai sărutări de scolăriţă! sopti el aspru si o sărută cu furie pe gură.

Leonora se luptă doar o clipă, apoi i se tăie răsuflarea si abandonă lupta supunându-se cererii sălbatice, flămânde a gurii lui. Braţele lui o ţineau atât de strâns încât îi putea simţi inima bătând sălbatic sub degete si căldura senzuală a pieptului lui larg.

în cele din urmă îi dădu drumul si ea rămase în braţele lui respirând adânc, ca după o alergare.

- Te rog... Vocea ei era aspră si pierdută. Te rog, lasă-mă să plec!

El îsi lăsă braţele să alunece încet din jurul ei si aproape că zâmbi.

- Acum presupun că te vei retrage în turnul tău de fildes virtuos si vei rămâne acolo.

Gâtul Leonorei se înecă de amărăciune. Cam atât cu încercările ei de a ajuta un bărbat care n-avea

nevoie sau nu voia ajutorul ei. îi împinse bărbia înainte şi-şi dădu seama din nou că din

cauză că nu vedea, gestul ei era inutil.

- N-am intenţia să mă retrag, domnule Connor, îl informă ea cât de rece putea. Nu intenţionez să pierd compania lui Scottie din cauza proastelor dumitale maniere!

- Maniere proaste? Râse şi întinse o mână, atingân- du-i obrazul uşor cu degetele. Trebuie să spun că nici tu nu eşti prea politicoasă dacă vii aici neinvitată! Râse din nou şi continuă: ţi-aş spune să nu mai vii pe proprietatea mea, dar presupun că atunci te-ai furişa aici când nu sunt prin preajmă, şi nu te pot vedea, deci ai avea un avantaj!

Leonora îşi simţi inima bătând cu putere în piept, îşi duse o mână la gură şi-şi atinse buzele, calde încă şi amorţite de la sărutul lui.

- N-ai nici un drept să fii atât de amar, spuse ea, fără să-i pese că l-ar putea mânia din nou. Ar trebui să fii mai mulţumit şi totuşi eşti amar şi atât de furios încât l-ai opri pe Scottie să mă vadă doar din invidie!

într-o clipă, îşi dădu seama că mersese prea departe şi se dădu involuntar înapoi când văzu gura lui strângându-se şi muşchii contractându-i-se. îşi strânse mâinile şi scuturâ capul.

- Pleacă înainte să mai spui ceva, spuse el cu o voce aspră care o făcu să tremure. Du-te înapoi în satul de poveste unde ţi-e locul, proastă mică, si să nu te mai văd pe aici. Ai auzit?

El nu-si dăduse seama, ca Leonora, că Scottie iesise în cele din urmă pe terasă si-i privea din umbră, prinzând ultimele cuvinte. Apoi se apropie îngrijorat si puse mâna pe braţul sefului său.

- Jason! Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce...

Jason se întoarse spre el, încruntat.

- Alege. Du-te cu ea sau stai cu mine, cum vrei!

Se întoarse si se îndepărtă, îndreptându-se către
vilă, cu mâna înainte în gestul emoţionant de neaju- torare. Scottie îl privi o clipă, apoi se întoarse spre Leonora, dar ea dădu din cap. N-avea cum să oprească lucrurile si probabil Scottie le interpreta gresit.

- Du-te cu el, Scottie, spuse ea si o luă la fugă pe scări spre barcă. Era ridicol să plângă, îsi spuse ea, dar nu-si putea opri lacrimile de pe obraji.

Capitolul 3

Leonora îşi petrecu mai mult timp ca de obicei ajutându-l pe unchiul ei în atelier următoarele două săptămâni şi descoperi că munca în plus o ajuta să uite jignirea şi jena pe care le simţea din cauza alungării ei de către Jason Connor. îşi spusese de multe ori că era proastă că-i păsa atât de mult de un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea, dar îi era greu să-l uite.

De asemenea, era dezamăgită că Scottie nu încercase până acum s-o viziteze. Cu siguranţă, avea ceva timp liber şi nu i-ar fi fost greu să vină s-o vadă, dacă voia cu adevărat. Faptul că nu venise o durea mai mult decât voia să recunoască.

îi spusese lui Clive doar puţine despre incident, dar stia că el ghicise restul. Din fericire, Clive era discret si plin de tact si-si păstra pentru el opiniile, dar stia că era curios.

Se înţelegeau cu Maria, deocamdată, asa că Roberto nu-i mai cerea ajutorul, dar nu-si folosea barca doar ca să livreze peste la Isola

di Marta si se plimba adesea cu ea. Faptul că nu mai plecase cu barca nu trecu neobservat de Clive.

- N-ai mai fost pe mare în ultimul timp, observă el la prânz într-o zi, si Leonora ridică din umeri.

- Am fost ocupată. N-am timp de navigat când îţi vopsesc oalele. Mai luă o furculiţă din mâncarea gătită de Maria si o privi gânditoare. Deliciosul ostropel de peste îi plăcea de obicei. Oricum, adăugă ea după câteva momente, stiu golful pe dinafară acum.

Era prima dată când sugera că s-ar plictisi si Clive ridică surprins o sprânceană.

- Te-ai săturat de Terolito? întrebă el si ea se grăbi să îmbunătăţească imaginea pe care o crease.

- Nu, sigur că nu, Clive! Ştii că as fi fericită să stau aici pentru totdeauna.

- Asa credeam si eu, spuse el. înghiţi altă gură din ostropel, bău niste vin, apoi o privi din nou. Dacă te-ai

plictisit de barcă, de ce nu iei maşina şi să mergi cu ea pe coastă? sugeră el. Ar fi o schimbare pentru tine.

Leonora îl privi şi zâmbi, scuturându-şi

capul.

- Nu sunt sigură că am nevoie de o schimbare, spuse ea. Nu prea sunt sigură ce vreau, ca să fiu cinstită, mă simt puţin neliniştită.

Clive îşi termină mâncarea şi-şi puse furculiţa deoparte înainte să răspundă.

- Are legătură cu plecarea ta bruscă de pe stâncă de săptămâna trecută? întrebă el şi Leonora simţi că roşeşte.

Nu era stilul lui Clive să facă astfel de observaţii sau să pună asemenea întrebări, dar era convinsă că o făcea din grijă pentru ea.

- N-are legătură cu asta, spuse ea, dar roşeaţa din obraji o trăda şi el o privi.

- Vrei să vorbim despre asta? întrebă el blând.

Leonora se gândi o clipă, apoi dădu din cap că nu.

- N-aş vrea, Clive. îl privi, cerându-şi scuze. Nu că aş avea secrete, dar... Ridică din umeri. M-am simţit ca o proastă, asta e, şi nu vreau să vorbesc despre asta.

El o privi insistent cum îşi termină mâncarea.

- Cât timp Connor n-o face pe seducătorul... Să nu-ţi fie teamă să-mi spui dacă se întâmplă asta şi nu ştii ce să faci scumpo.

Leonora îi zâmbi cu drag.

- Nu se va întâmpla asta, spuse ea. Mă descurc cu Jason Connor, nu-ţi fie teamă, Clive. îsi dădu seama că nu era chiar asa, dar se baza pe Scottie s-o ajute. Asa cum stăteau lucrurile în prezent, era puţin probabil că se va întâmpla ceva.

*

* *

După ce se mai gândi, Leonora consideră că o plimbare cu masina pe coastă ar fi fost o idee bună si-i spuse lui Clive a doua zi.

- Dacă te descurci o vreme fără mine... spuse ea.

- Cred că mă descurc, zâmbi el. Dacă Maria va avea o iesire cât esti plecată, voi trimite o rachetă de semnalizare.

Mai târziu, când conducea pe coastă, Leonora se gândi că fusese o idee bună. Nu se grăbea si savura călătoria, care era plăcută în acel anotimp.

Mii de flori cresteau pe pantele terasate. O masă de parfum si culoare.

Erau mai mulţi acri de garoafe, gladiole si trandafiri care înfloreau în deltele fertile si ea le privea cu plăcere. Avea atât de multe de

văzut si simţea cum tristeţea o părăsea.

Erau măslini cu trunchiurile cenuşii şi răsucite şi rânduri de viţă de vie care dădeau struguri pentru cele mai bune vinuri italiene. Castanii şi sparanghelul se integrau în peisajul fertil şi Leonora jură să vină mai des.

Rezistă tentaţiei de a merge mai departe şi găsi un loc liniştit unde parcă maşina, ieşind să se plimbe. în timp ce se plimba cu ochii pe jumătate închişi din cauza soarelui, îşi dori ca Jason Connor să poată vedea această faţă încântătoare a Italiei. încercase să şi-l alunge din minte, să uite despre Isola di Marta, dar iată că îi cotropise gândurile.

Grăbi pasul, ca să se gândească la altceva, dar şi-l imagină plimbându-se pe potecile înguste printre flori, nu izolat pe stâncă. N-avea cum să scape de amintirea lui Jason Connor.

Se salută cu câţiva oameni prietenoşi care lucrau culturile terasate. Un zâmbet şi un buon giorno nu erau trecute cu vederea şi-şi dori să fi ştiut mai multă italiană ca să se poată opri şi discuta cu ei, dar accentul ei era caraghios.

întârziase mai mult decât intenţionase

când se hotărî să se întoarcă, deşi îi venea greu, şi trebuia să conducă repede dacă voia să ajungă la cină. Vârî cheia

în contact si nu se întâmplă nimic, se auzi doar motorul tusind. Se încruntă. Mai încercă o dată si nici măcar tusea motorului nu o mai auzi. Oftă si se lăsă pe spate.

Leonora nu era mecanic auto si n-avea rost să încerce să afle ce nu mergea. Cu toate acestea, deschise capota si privi neajutorată ţevile încurcate si metalul unsuros. Era la cel puţin patruzeci si sase de kilometri de Terolito, nu putea merge pe jos si nu stia unde se află un service auto.

Oftă adânc si nu-i trecu prin minte decât să găsească un telefon si să-si sune unchiul. Clive ar fi putut s-o ia acasă, desi nici el nu era un mecanic priceput.

O luă pe drum si mulţumi Cerului că atmosfera se răcorea, căci venea seara. Fermierii se întorceau acasă si vreo doi o priviră ciudat.

în faţă erau un bărbat si o femeie si ea simţi că erau curiosi. Probabil pasii ei erau diferiţi de ai ţăranilor si cele două capete se

întoarseră spre ea.

- Buona sera, signorina!

Cele două feţe zâmbitoare erau curioase si ea îi salută, dorindu-si să fi avut pantofi mai confortabili pentru mers. Căută cuvintele potrivite pentru a cere să telefoneze, căci era îndoielnic ca ţăranii să stie englezeste.

- Mi scusi. Desidero telefonare, por favore... îşi muşcă limba, dar bărbatul o înţelese.

- Si, signorina, spuse el. Il telefono. După aceea el vorbi repede şi ea nu înţelese nimic.

- Parla inglese? întrebă ea, dar ei dădură din cap că nu, cu regret.

- Mi spiace, signorina.

Din ploaia de cuvinte, doar unul îl reţinuse şi întrebă :

- Ristorante. Che via dero prendere...

Bărbatul indică să meargă cu ei în sat. Uşurată că fusese înţeleasă, zâmbi, rugându-se ca cineva de la restasurant să ştie engleza. Nu mai avusese nevoie până acum să se facă înţeleasă şi se simţea izolată că nu putea comunica. Va trebui să înveţe italiana, îşi promise ea.

Restaurantul se dovedi mai mult o cafenea mică, dar proprietarul zâmbea şi voia s-o lase să telefoneze : vorbea engleza şi era nerăbdător s-o arate. Leonora îi dădu numele şi numărul lui Clive şi el îl formă, apoi plecă discret să-şi servească singurul client.

Leonora observase o maşină care ieşea din comun parcată afară şi observase că părea ciudată în acest sat. Clienta solitară era singură, trebuie că era proprietara

maşinii, căci şi ea era nepotrivită aici. Părea că venea dintr-un oraş mare, se gândi Leonora cu puţină invidie.

înaltă, brunetă şi fermecătoare, femeia ar fi arătat mai bine într-un restaurant elegant decât în cafeneaua rurală mică, luând cu reţinere vinul local. Leonora era curioasă.

- Te-ai lovit? Vocea lui Clive de la celălalt capăt al liniei o readuse cu picioarele pe pământ. îi spusese unde era.

- Nu, bineînţeles că nu sunt rănită, spuse ea râzând. N-am avut accident, doar că nu pot porni maşina. Vino să mă iei.

- înţeleg. Tăcu o clipă, apoi spuse: Ai noroc, scumpo. Vin ajutoare!

- Clive...

El i-o tăie scurt.

- La revedere, scumpo, spuse închizând telefonul.

Ea rămase cu receptorul în mână, încruntându-se
suspicioasă. Clive părea vesel şi nu-şi imagina de ce.

Văzând că terminase, proprietarul îşi părăsi clienta şi veni lângă ea.

- E totul în regulă, signorina? întrebă el şi Leonora dădu din cap că da.

- Da, mulţumesc, signore. întrebă cât costă telefonul, dar el dădu din mână în timp ce o studia curios.

- Signorina stă în Terolito? întrebă el si Leonora dădu din cap afirmativ.

- Acolo locuiesc, spuse ea, întrebându-se de ce era asa de interesat. Unchiul meu are acolo un atelier si un magazin. Face vase de lut si eu îl ajut.

- A, da! Era atât de entuziasmat că Leonora fu încurcată. Locuiesti acolo tot timpul? O privi pe clientă. Signora merge tot la Terolito, sopti el si ridică o sprânceană ca si cum ar fi asteptat o reacţie din partea ei.

- Da? Leonora era interesată de femeie, desi încerca să nu fie evident.

Erau puţine locuri în Terolito unde o astfel de femeie ar fi fost în elementul ei si mintea Leonorei o ducea deja la Isola di Marta. Privi femeia graţioasă cu picioare lungi si corpul suplu îmbrăcat cu o rochie albastră făcută la Paris sau la Roma.

Pantofii cu toc o făceau si mai înaltă si mirosea a parfum Machiavelli. Nu stia de ce îi displăcea, dar reusi să-i zâmbească proprietarului.

- La signora e foarte frumoasă. Sunt onorat, signo- rina, să am două frumoase doamne în restaurant, e un noroc si o plăcere.

- Sunteţi foarte amabil, murmură Leonora, flatată că fusese pusă pe acelaşi plan cu femeia elegantă care pleca.

El se aplecă spre Leonora.

- La bella signora îl vizitează pe englezul faimos. Signor Connor, îl ştiţi.

Leonora ar fi preferat ca suspiciunile ei să nu fie confirmate, deşi nu ştia de ce o deranja faptul.

- îl ştiu, admise ea şi observă privirea

întrebătoare a italianului.

- A, si! spuse el. Mai mult ca sigur îl cunoaşteţi, signorina!

- Trebuie să plec, spuse ea privindu-şi ceasul de mână. Aţi fost amabil că m-aţi ajutat, signore, dar i-am spus unchiului meu unde e maşina şi se va îngrijora dacă nu voi fi acolo.

- A, si, signorina, înţeleg!

îi zâmbi în timp ce ieşea pe uşă.

- Mille grazie, signore!

Merse înapoi spre maşină, neştiind ce să creadă despre comportamentul lui Clive la telefon, sigură că fusese cu cineva. El nu prea avea vizitatori şi nu ştia cine fusese.

Tot gândindu-se se împiedică si căzu în praf. Se zgâriase pe obrazul stâng si-i părea bine că n-o văzuse cineva, când auzi o voce masculină si o mână o ajută să se ridice.

- Mi permetta, signorina!

- Mulţumesc. îi era rusine că se împiedicase si ar fi vrut s-o înghită pământul. Tânărul, care încă o ţinea de mână, îi scutură rochia de praf si-i observă zgârietura de pe obraz.

- V-aţi julit, signorina, spuse el îngrijorat si Leonora îi zâmbi.
- Sunt bine, insistă ea. Pe curând, signore. Salvatorul ei n-avea mai mult de saptesprezece sau
optsprezece ani, dar o privea cu apreciere.
- Sunteţi singură si mergeţi pe jos, signorina?
- Nu pentru mult timp, îl asigură Leonora. Unchiul meu vine să mă ia, mi s-a stricat masina.
- A, si!
- Acum mă simt bine, mulţumesc. îi era recunoscătoare pentru grija lui, dar ceva în comportamentul lui o împiedica să aibă încredere în el.
- Vă conduc la masină, signorina, se oferi el, fără să vrea să accepte un refuz si ţinând-o de mână să nu fugă. Nu e bine să fiţi singură pe drum. Vă voi proteja.

- Dar n-am nevoie de protecţie, mulţumesc, negă Leonora ferm şi-şi trase mâna. Te rog, dă-mi drumul!
- Dar frumoasă domnişoară, sunteţi singură! Curând va fi întuneric, şi veţi fi...
- îl aud pe unchiul meu cum vine! îl

întrerupse Leonora. Aşa că nu-ţi mai face griji pentru mine. Acum, te rog, dă-mi drumul!
La început, el n-o crezu, dar se auzea o maşină care se apropia. Se trase într-o parte, luând-o cu el.
Ea îşi dădu seama că nu era maşina unchiului ei, ci una mai scumpă. Se gândi că dacă va cere ajutorul şoferului va cădea din lac în puţ.
O vedea, o maşină neagră şi şoferul întoarse capul după ea şi Leonora îi văzu faţa. Maşina frână şi ridică un nor de praf şi ea strigă:

- Scottie!

El dădu înapoi spre ei. Tânărul o privea îngrijorat, neştiind ce va spune şoferului despre comportarea lui. Scottie coborî încruntat şi ea îi zâmbi.
El se apropie şi-i luă mâinile.

- Leonora, ce ai păţit? Luă o batistă şi i-o puse pe obraz. Credeam că nu eşti rănită, spuse el şi-l privi suspicios pe tânăr. El...

- Nu, Scottie! se grăbi ea să-l asigure. M-am împiedicat.

- Dar de ce mergi pe jos? întrebă el si-l privi din nou suspicios pe tânăr, care acum

părea timid.

- Mi s-a stricat masina, explică ea, si l-am sunat pe Clive să vină să mă ia.

- Ştiu, spuse el si ea înţelese cine îl vizitase pe unchiul ei. Mai bine te-ai întoarce cu mine, se hotărî el. îţi reparăm masina mai târziu.

Se simţi rusinată de usurarea ei când se credea mereu independentă. Era bucuroasă să-l vadă pe Scottie.

- Fii binecuvântat, Scottie. Mă simt tulburată.

- Bineînţeles! îi puse un braţ protector după umeri si se sprijini pe el, în timp ce Scottie se întoarse spre tânăr care rânjea ironic.

Murmură ceva în italiană si Scottie se mânie. îi răspunse răstit într-o italiană fluentă si tânărul plecă.

Priceperea lui Scottie ar fi surprins-o mai mult dacă nu s-ar fi gândit la clienta misterioasă de la cafenea.

- Vino, spuse Scottie si-i zâmbi încurajator în timp ce o urcă în masină.

Masina era un Ferrari. Leonora n-ar fi crezut că Scottie avea asa o masină.

- Niciodată nu m-am bucurat mai mult să văd pe cineva, se confesă ea în timp ce se

întorceau cu viteză.

- Puştanul ăla te-a supărat, nu-i aşa? întrebă Scottie.
- Nu ştiu ce voia să facă, zâmbi ea strâmb. Cred că totuşi mai mult lătra decât muşca.
- A remarcat că nu sunt unchiul tău, spuse el şi Leonora zâmbi imaginându-şi răspunsul lui.
- M-am bucurat foarte mult să te văd, îl asigură ea. Nu mă aşteptam să vii tu.
- Unchiul tău spunea că ai rămas în pană.
- Erai cu Clive când am sunat?
- Da. Luă curba cu îndemânare. Venisem să te văd, explică el. Nu erai acolo, dar din fericire nu plecasem când ai sunat şi am venit după tine.
- De ce? Scottie, întrebă ea.

Nu că nu voia să-l vadă, dar considerase absenţa lui ca pe un semn că respecta hotărârea lui Jason Connor, ori ea, ori slujba. Era rezonabil să te aştepţi ca el să aleagă postul confortabil. Acum se părea că se răzgândesc şi era încântată.

- Ştii bine de ce! spuse el şi o privi scurt. N-am avut de-a face cu cearta de săptămâna

trecută şi mi-a fost dor de tine. Am făcut cum a zis Jason o vreme, dar apoi m-am hotărât să nu-l las să-mi strice relaţia cu tine şi te-am căutat.

Ea îl atinse pe mână.

- Mă bucur. Mi-a fost dor de tine. îl privi printre gene. Ştie Ja..., domnul Connor că m-ai căutat? întrebă ea.

- Va sti acum, spuse el. I-am împrumutat masina să merg până la Rapallo si i-am spus că vin repede. Nu numai că am fost pe la unchiul tău să te văd, dar am plecat după tine. Va crede că l-am părăsit!

- Vai! îl privi nelinistită. Se va supăra tare.

Scottie ridică din umeri.

- Foarte probabil. A fost nervos în ultimul timp.

Leonora nu comentă, dar îi admiră usurinţa de a

conduce. Era destul de priceput să fie chiar pilot de curse, doar dacă nu-i lipsea curajul cerut pentru asa ceva. Acum stia cui îi aparţinea masina si-si dădu seama că era chiar masina pe care ar fi condus-o Jason

Connor.

- Nu sunt surprinsă că e masina domnului Connor si nu a ta, spuse ea zâmbind. Nu ţi se potrivea, dar n-am crezut că e a lui.

- A lui Jason, spuse el. Nu trebuie să te rusinezi să-i folosesti numele, Leonora.

Ea tresări că el îsi dăduse seama, dar nu spuse nimic. El zâmbi din nou.

- Nu-mi pot permite o maşină ca asta cu salariul meu, spuse el. Ai dreptate, nu mi se potriveşte, maşina asta e de lux!

- A oricui ar fi, îmi pare bine că ai putut veni cu ea să mă salvezi. Sper că nu vei da de necazuri din cauza asta. Se va supăra domnul Connor că ai întârziat?

Scottie zâmbi strâmb.

- Cum ţi-am spus, probabil că se va supăra şi va întreba unde naiba am fost, dar nu-ţi face probleme, nu va obiecta când va afla de ce am întârziat at-ât. Nu fi nedreaptă cu el.

- Sunt nedreaptă? Privea în faţă şi se gândea la frumoasa vizitatoare din cafenea, întrebându-se dacă Scottie ştia că vine, sau chiar Jason Connor, dar nu avea curajul să întrebe.

- Nu-l cunoşti, insistă Scottie. Regretă cearta cu tine şi dacă ai veni iar pe stâncă, te-ar primi cu braţele deschise.

Leonora se îndoi, mai ales că avea o vizitatoare, dar cuvintele lui Scottie îi amintiră cum fusese strânsă de braţele lui Jason Connor şi simţi că roşeşte.

- Nu pot să mai vin, Scottie, spuse ea. Mi s-a spus clar să plec acasă şi nu mai am curajul să vin pe Isola di Marta.

- Nu-i mai dai o şansă? întrebă el.
- Mă îndoiesc dacă îi pasă dacă vin sau nu, spuse ea, cu pulsul bătându-i în tâmplă. Ai o vizitatoare, Scottie, nu ştiai?

El o privi.

- De unde ţi-a venit ideea asta? întrebă el.
- Era o femeie în cafeneaua de unde am telefonat.
- O femeie?
- Una elegantă. Nu era englezoaică, aş spune, probabil italiancă sau spaniolă şi foarte bogată, după hainele ei.
- Veronique Tomaso, spuse Scottie, atât de încet că abia îl auzi.
- Franţuzoaică? ghici ea şi el dădu din cap

că nu, dar nu-i răspunse.

- Mai bine m-aş grăbi, declară el şi acceleră şi Leonora îl privi mirată. Dumnezeu ştie ce va face Jason dacă ea trece de Lucia! spuse el.

Inima îi bătea cu putere şi se întrebă ce dramă va provoca Veronique Tomaso.

- Ce poate face decât să se poarte normal? întrebă Leonora şi Scottie râse.

- S-a ascuns pe stâncă special ca să evite lumea, spuse el. îmi va tăia gâtul că n-am fost acolo s-o opresc pe Veronique.

- Scottie, îmi pare rău! într-un fel, era vina ei că nu fusese acolo când venise musafira nepoftită, si se simţea vinovată.

Scottie îi zâmbi peste umăr.

- Nu te îngrijora, Leonora. N-aveai de unde să stii cât de mult urăste Jason să-l vadă cineva în starea în care e.

- Dar tu si Lucia îl vedeţi. Şi eu l-am văzut. Desi presupun că de asta m-a gonit.

- Nu e vorba de asta, negă Scottie ferm. Ti-am spus că te va primi cu braţele deschise, Leonora si asa e, îl cunosc.

- Dar n-are sens, insistă ea. Să vrea să vadă pe cineva pe care abia o cunoaste, ca

mine, si să nu vrea să vadă pe cineva cunoscut... Ii privi curioasă. O cunoaste bine pe această Veronique Tomaso?

- Foarte bine, declară Scottie morocănos, si nu aveai cum să nu înţelegi ce voia să spună. Acceleră. De aia nu vrea s-o vadă, vrea să se mărite cu el!

Capitolul 4

In următoarele câteva zile, Leonora fu tentată de câteva ori să meargă cu barca la Isola di Marta, cum îi sugerase Scottie, dar gândindu-se că Veronique Tomaso era acolo, renunţă. Era curioasă să afle deznodământul vizitei ei, dar nu voia să fie pusă într-o situaţie jenantă.

Scottie spusese că Veronique Tomaso voia să se mărite cu Jason Connor, dar nu-i spusese ce simţea Jason Connor, dacă înainte de accident îi plăcuse ideea sau nu. Nu şi-l putea imagina pe Jason Connor ca soţul ideal, dar o femeie ca Veronique Tomaso avea probabil standarde diferite de ale ei. Era probabil pregătită să suporte multe, numai să se mărite cu un bărbat cunoscut şi atrăgător ca Jason Connor.

îi spusese doar în treacăt unchiului ei despre musafira de pe stâncă si el ridicase sprâncenele cu înţeles. El n-avea încredere în Jason Connor si nu prea-i mai era simpatic după vizitele Leonorei acolo. El se temea pentru nepoata lui si vedea vizita lui Veronique Tomaso ca pe un mod de a distrage atenţia lui Jason Connor de la Leonora.

Leonora se cam astepta să-l vadă pe Scottie, dar probabil că era ocupat cu vizitatoarea, dacă nu plecase încă. Leonora nu stia ce se întâmpla la vilă.

Aproape că dorea ca Maria să facă o scenă ca să aibă o scuză să meargă pe stâncă din partea lui Roberto, dar Maria era veselă si mulţumită.

îl văzu pe Roberto pe chei într-o dimineaţă si se păru că avea un zâmbet viclean. îi străluceau ochii si ea îl privi suspicioasă.

- Ieri dus peste la Isola di Marta, o informă el si Leonora încercă să răspundă cât mai nonsalant.

Inima îi bătea cu putere fără nici un motiv si suspecta că ceea ce-l mulţumea atât pe Roberto o privea pe ea.

- Da? spuse ea, ca si cum nu prea ar fi interesat-o noutăţile.

Dar Roberto stia ce stia.

- Văzut cei doi domni, o informă, signor McLellano şi signor Connor. Se opri să se asigure că vorbele lui aveau efect şi fu dezamăgit că ea nu arăta interes. Amândoi mi-au zis să-ţi spun.

- Da? Era surprinsă şi se prefăcu nepăsătoare. Şi ce ţi-au zis să-mi spui, Roberto?

îşi imagina că Scottie îi trimisese un mesaj prin Roberto, dar nu-i venea să creadă că şi Jason Connor. Şi totuşi, Roberto era sigur pe el.

El se căzni să repete mesajul cuvânt cu cuvânt. Trase aer în piept şi spuse:

- Domnul McLellano spune te rog spune-i domnişoarei să ne viziteze. Leonora zâmbi.

- Şi domnul Connor? întrebă ea mirându-se că e aşa de curioasă.

Roberto se concentră.

- Spune-i că mai bine ar veni dracului aici şi să mă scoată din mizerie, sau îi rup gâtul!

Roberto o privi sperând că ea înţelesese şi

Leonora râse.

- Mulţumesc, Roberto!

Era evident că Roberto nu ştia de ce râdea, dar n-avea ce-i face şi ochii îi străluceau. Simţea că pluteşte. El o privi curios, apoi se încruntă.

- Râzi de mine, signorina? întrebă el.

- Nu, Roberto, nu de tine, îl asigură ea punându-i o mână pe braţ. Mesajul domnului Connor m-a făcut să râd. Mulţumesc că mi-ai spus, îţi sunt recunoscătoare, tante grazie, Roberto!

Roberto zâmbi.

- Plăcerea e de partea mea, signorina! îsi îngustă ochii si o privi curios. Vă duceţi să-l vedeţi pe domnul? întrebă el.

Leonora ridică din umeri.

- S-ar putea, spuse ea, dar Roberto zâmbea, ca si cum ar fi stiut ceva.

- Bine, spuse el si-si luă rămas bun. întorcându-se pe chei Leonora era sigură că o privea, curios.

- Credeam că nu vrei să mai mergi acolo, remarcă unchiul ei când Leonora îi povesti întâlnirea cu Roberto. De fapt îi povestise doar că amândoi îi trimiseseră câte un mesaj prin

Roberto.

- Ştiu că asa am spus, Clive, dar împrejurările se schimbă si Scottie voia să mă duc atunci când mi s-a stricat masina.

Clive o privi ridicând o sprânceană.

- Asta a fost acum două zile, remarcă el.
- Ştiu, dar...

Ridică din umeri.

- Te duci? întrebă el.

Leonora ridică iar din umeri. Ştia că vrea să se ducă, dar nu voia să admită.

- Cred că da, spuse ea. Mi-ar plăcea să-l văd pe Scottie.

Clive o privea cu atenţie în timp ce ea se concentra să picteze o vază.

- Scottie McLellan pare de treabă, spuse el. E bun, constant...

Leonora zâmbi. Câteodată, Clive era previzibil şi voia s-o vadă măritată, deşi el era burlac.

- E drăguţ, fu ea de acord. Dar tot nu e Scottie al meu, Clive, şi nici nu va fi.

Unchiul ei se îndoia.

- Părea îndrăgostit de tine când a venit aici.
- Nu cred, insistă Ledonora. Şi oricum, e prea în vârstă pentru mine, nu crezi?

Clive se strâmbă, nevrând să fie de acord. îi

plăcea Scottie şi-l privea ca pe un soţ potrivit pentru nepoata lui, fără să ţină cont de diferenţa de vârstă.

- N-are mai mult de treizeci şi opt de ani. Nu-i cu mult mai în vârstă.

- Cincisprezece ani, spuse Leonora. Cred că e prea mult, Clive, şi nu sunt îndrăgostită de Scottie!

- Dar de Connor? întrebă Clive si ea îl privi suspicioasă cum lucra.

- Ce e cu el? întrebă ea.

- Ei bine... N-are mai mult de treizeci si cinci de ani.

- Are treizeci si cinci, după un articol pe care l-am citit, îl informă Leonora. Dar nu văd legătura.

Clive chicoti si o privi provocator.

- Nu?

- Clive...

- Bine, bine... Ridică mâinile murdare de lut. Când te duci acolo?

Leonora termină de pictat vaza, dar nu ridică privirea.

- Cred că în după-amiaza asta, spuse ea.

Soarele cobora când plecă spre chei si Leonora

se
întrebă dacă e înţelept să plece asa de târziu. Oricum, nu voia să se răzgândească si se gândea să stea puţin, căci barca n-avea lumini de navigaţie.
Era sigură că n-ar fi primit mesajele acelea prin Roberto dacă femeia misterioasă era încă acolo. Vru să se întoarcă, dar ceva irezistibil o împingea înainte.
Marea era calmă si coasta se vedea frumoasă si linistită. Privelistea era romantică si ea se simţea la fel.

Uitând de îndoieli, liniştea o făcea să se simtă bine şi era puţin emoţionată. Deşi îşi spunea că e o simplă vizită, ştia că era mai mult decât atât.

în timp ce traversa golful, avea tot timpul înaintea ochilor faţa bronzată şi colţuroasă a lui Jason Connor. El o chemase în termeni vehementi.

Umbrele după-amiezii târzii dădeau Isolei de Marta un aspect mai întunecat şi-i era puţin teamă când legă barca. Nu mai era sigură şi dacă făceea bine că venise şi începu să urce scările.

Se schimbase din rochia de bumbac de zi într-o broderie englezească, deşi nu ştia ce-i venise să se schimbe. Scottie o văzuse în rochii de bumbac fără mâneci sau în blugi şi bluză aşa că n-ar fi fost deranjat, iar pentru Jason Connor nu conta. Dar făcuse acest efort, mai ales că era o vizită protocolară, între vecini.

După ce urcă treptele în spirală i se tăie respiraţia şi se opri o clipă să se aranjeze. Cu o mână pe balustrada de piatră şi cu cealaltă în şold, observă brusc că era cineva sub un migdal lângă zidul terasei.

Crezu că era Scottie şi aproape că-l strigă, dar recunoscu părul blond al lui Jason Connor şi chiar înainte ca el să vină spre ea îi crescu pulsul.

Azi nu era desculţ, ci cu niste pantofi moi si o cămasă crem cu pantaloni albastru-închis care îi veneau perfect. Zâmbetul lui nu mai era răutăcios, ci îngrijorat si-si lăsă capul pe-o parte, ascultând.

- Leonora?

Vorbea încet si ea îsi strânse degetele înainte să răspundă.

- Da, domnule Connor.

Simţea că lui nu-i plăcea să-i vorbească formal.

- Mă gândeam că tu esti, spuse el.

Leonora întinse mâna si-l opri, dar el i-o luă într-a lui si-i zâmbi sigur pe el. Am auzit un motor de barcă si am vrut să văd dacă esti tu.

O primise mai amabil decât se asteptase, în ciuda mesajului lui, si era descumpănită. De asemenea, inima ei bătea cu putere si-si amintea că-l mai văzuse doar de trei ori.

- Mă asteptai? întrebă ea si el zâmbi din nou.

- Poate! Răspunsul lui enigmatic îi făcu pulsul să crească si mai mult.

O soca să-si dea seama ce mult o afecta simpla atingere a mâinii lui si încercă să-si ia ochii de la pieptul bronzat.

- Sper că n-am venit prea târziu, spuse ea si se gândi la femeia elegantă.

N-avea încotro şi păşi lângă el spre vilă, căci nu-i dăduse drumul la mână şi se încredea în ea să-l conducă.

- Niciodată nu e prea târziu, spuse el.

îl privi cu atenţie.

- Mă întrebam dacă sunteţi cu cineva,

îndrăzni ea.
El o strânse de mână şi gura i se crispă.
- Niciodată nu sunt cu cineva, spuse el.
- Fiindcă aşa doreşti, spuse ea.
Surprinzător, el zâmbi.
- Aşa e, spuse el şi râse, speriind-o. Dacă eşti curioasă în privinţa lui Veronique, am trimis-o să-şi facă bagajele.
- O!
Sinceritatea lui o surprinse, dar cruzimea lui o tulbură. Veronique Tomaso arăta sofisticată şi capabilă să-şi poarte de grijă, dar Scottie spusese că voia să se mărite cu Jason, şi probabil era din motivele obişnuite. Dacă îi păsa de el, fusese rănită de faptul că o alungase cu asprime.
- Mă dezaprobi? întrebă el şi Leonorei îi fu teamă că dacă spunea că da, o va trimite la plimbare şi pe ea.
- Nu mă priveşte, spuse ea. La urma urmei, şi pe mine m-ai gonit, dar am venit din nou, deşi nu sunt sigură că e bine.

- Nu esti sigură? Răspunsul lui era enigmatic si se opri din mers, întorcând capul spre ea. Scottie spune că te-ai zgâriat pe faţă,

spuse el.
Leonora râse amar.
- M-am împiedicat, se confesă ea.
- Erai cu cineva? Se părea că Scottie îi spusese tot si se întreba cât de mult să-i explice. Nici măcar nu-i trecu prin cap să-i spună că n-avea legătură cu el.
- Oamenii m-au ajutat, spuse ea. Cuplul mai în vârstă care m-a ajutat să găsesc un telefon, proprietarul restaurantului si băiatul care m-a ridicat când am căzut.
- Băiat?
Probabil Scottie spusese altceva.
- Avea doar cel mult optsprezece ani.
Zâmbetul lui îi făcu pulsul să crească.
- Un băiat, spuse el. Câţi ani ai, Leonora?
- Aproape douăzeci si trei, răspunse ea. De ce?
El zâmbi.
- Vorbeai de parcă ai fi cu mult mai mare. Scottie mi-a spus că te-a necăjit.
Leonora nu spuse nimic, apoi zâmbi.
- Se pare că Scottie ţi-a spus totul, spuse ea, si el râse.

- N-a avut încotro, declară el. Eram furios

că a întârziat!
- Săracul Scottie. N-a fost vina lui, ci a mea.
- Atunci, poate că trebuia să te cert şi pe tine.
- Făcuseşi deja asta, îi reaminti ea. De aceea venise Scottie să mă vadă.
- Aşa deci. Tăcură, apoi el îi zâmbi. Te mai ustură faţa? întrebă el.
- Puţin. Acum aproape s-a vindecat, a fost doar o zgârietură.
- Bine! Scottie spune că eşti frumoasă, nu vreau să păţeşti ceva până te voi putea vedea. îmi pare bine că ai venit, Leonora , spuse el şi ea simţi un nod în gât.
- Roberto mi-a transmis mesajele voastre, ale tale şi ale lui Scottie. Am crezut că e mai bine să vin.
- Fiindcă te-a chemat Scottie, sau fiindcă te-am chemat eu? întrebă el şi ea avu senzaţia că îi păsa.
- Cred că din cauza ta, spuse ea. Mesajul părea prea trist ca să-l ignor.
El zâmbi.
- Nu-mi aduc aminte exact ce am spus.
- Roberto mi-a spus cuvânt cu cuvânt. îi spuse şi
lui.

Jason râse tare şi păru total schimbat.

Părea un om diferit, care nu crezuse că poate fi si vedea de ce femeile îl găseau irezistibil; i se încălzise inima ascultându-l. Ochii ei străluceau.

Dar el redeveni serios.

- Bănuiesc că ai venit fiindcă Scottie era trist că nu te-a mai văzut, spuse el.

- Am venit si pentru Scottie, recunoscu ea si el o privi puţin încruntat.

- Şi pentru mai cine? întrebă el.

Era tentată să admită că mesajul lui o intrigase mai mult decât cel al lui Scottie.

- îmi place aici, spuse ea. Nu pot explica de ce, doar că e atât de frumos, mai ales la ora asta. Ca un castel din povesti.

- Pentru mine nu e, declară el aspru. Pentru mine e doar întuneric. O insulă fortificată, un Alcatraz în miniatură.

Leonora tăcu si nu-si găsea cuvintele. El nu dorea milă, si îsi înghiţi cuvintele.

- Nu trebuie să fie o închisoare, spuse ea. Doar dacă asa vrei.

- Ha! Râsul lui era amar si o strânse tare de mână. Deci esti si filosoafă. Mă uimesti,

micuţă domnisoară Jackson. Mulţumesc pentru sfaturi.

Leonora se simţea ca si cum ar fi lovit-o. Se simţea rănită si vulnerabilă si încercă să-şi elibereze mâna. Era evident că nu trebuia să vină. Nu trebuia să-i pese de mesajul lui, căci era inevitabil să se termine aşa. O durea mai ales că o păcălise în primele clipe că acum va fi altfel, când de fapt nu se schimbase nimic.

- Nu-ţi dădeam sfaturi, spuse ea cu răceală gata să izbucnească în plâns. Trebuia să ştiu că nu trebuia să vin. înghiţi în sec şi-şi împreună mâinile. Transmite-i salutări lui Scottie şi spune-i că-l voi întâlni zilele astea.

- Leonora!

Jason întinse o mână, căutând-o, dar ea îl evită. Dar apoi se gândi că nu-l putea lăsa acolo. Probabil ştia cam pe unde era, dar nu cu precizie şi nu putea să-l lase să bâjbâie.

Cel puţin îi putea pune mâna pe zid, ca să poată să ajungă în casă. Dar când îi prinse mâna, el o îmbrăţişă.

- Te rog... încerca să se elibereze, dar el n-o lăsa.

- Dacă te rog în genunchi, rămâi? întrebă Jason, şi Leonora ezită, muşcându-şi buza. Era

dificil să reziste şi nu ştia ce să facă.
îşi dădu seama că nu vrea să plece.
- Nu ştiu...
Poate că vocea ei îi dădu impresia că era doar capricioasă.

- Atunci pleacă si fii blestemată! declară el. N-am căzut în genunchi în faţa nici unei femei si nu văd de ce as începe cu tine. Fă cum vrei.
îi dădu drumul si întinse mâinile în faţă, înjurând când se împiedică. Mâinile lui căutau zidul si Leonora nu mai rezistă si se duse lângă el.
îi luă braţul si-i simţi muschii tari.
- A fost idea ta să cazi în genunchi.
El nu spuse nimic, dar arăta încăpăţânat si mânios în timp ce-l ghida.
- Vreau să stau, spuse ea. Şi nu trebuie să cazi în genunchi.
- Ce-ţi pasă de mine! spuse el, presupunând că-l simpatiza.
- Nu-mi pasă, spuse ea. Vreau să-l văd pe Scottie si nu văd de ce m-ai goni.
O clipă, crezu că îsi va pierde cumpătul, dar el râse. Era un râs mai degrabă ironic, dar râdea, si ea zâmbi.

- Esti în siguranţă deocamdată, spuse el.

Capitolul 5

în curând, vizitele ei la Isola di Marta deveniră ceva obişnuit şi Leonora nu mai aştepta ca Roberto să-i ceară să ducă ceva. Nu mai încerca să se convingă că Scottie era motivul principal de a se duce acolo, dar spera ca unchiul ei şi Scottie să continue să creadă asta.

Sentimentele ei pentru Jason Connor o puneau în încurcătură, căci nu voia să-şi piardă controlul. Nu se îndoia că fusese mereu arogant şi dominator, dar combinate cu vulnerabilitatea lui, aceste calităţi îl făceau imprevizibil.

Ştia că voia să petreacă mai mult timp cu el chiar dacă o tachina fără milă, câteodată cu cruzime. Jason nu mai încercase s-o sărute, şi era mulţumită.

Unchiul ei nu comenta vizitele dese pe stâncă, doar îsi ridica o sprânceană când anunţa că pleacă si câteodată se întreba dacă îl mai considera pe Scottie soţul ideal pentru ea. Nu mai deschisese subiectul si nu stia dacă

vizitele ei dese îl satisfăceau.

Scottie era politicos si atent ca întotdeauna, si-i plăcea de el, dar nu simţea vreo emoţie mai puternică. Scottie era doar un om de încredere pe care se putea baza.

Soarele era fierbinte si respiră adânc când ajunse în vârful scărilor si privi terasa. Nevăzând capul blond, fu dezamăgită si se încruntă. Poate că era prostesc, dar conta să-l vadă pe Jason mai mult decât admitea.

Petele de umbră de sub copacii de pe margine făceau ca pavajul de piatră să pară pestriţ si trandafirii miroseau în aerul cald, cu florile lor purpurii si albe miscându-se în briza care răcorea mereu locul acela înalt.

Era o priveliste idilică si-i plăcea să stea lângă zidul până la brâu privind coasta sau marea care strălucea albastră în soarele luminos.

Nu se sătura de privit si-si dorea mereu ca Jason să poată vedea si aprecia această frumuseţe. Pentru el, Isola di Marta era o insulă întunecată pe care se ascundea.

De câteva ori încercase să-l convingă să meargă cu maşina cu Scottie, dar el insista că

nu se simte bine să conducă altcineva.
Leonora bănuia că nu voia să fie recunoscut. Nu-i plăcea ca oamenilor să le fie milă de el şi se supăra pe ea sau pe Scottie dacă bănuia aşa ceva.
Era atât de preocupată de gândurile ei că nu auzi când cineva se apropie din spate şi tresări când o mână i se puse pe umăr. Apoi râse şi-şi frecă obrazul de mâna de pe umăr înainte să se întoarcă.
- Bună, Jason, spuse ea întorcându-se. Visam şi nu...
îşi muşcă buza de jos când văzu faţa lui Scottie şi
supărarea din ochii lui pentru greşeala ei.
- îmi pare rău că te dezamăgesc, Leonora, spuse el.
- Nu-s dezamăgită, credeam că...
- Jason se odihneşte, spuse Scottie blând, dar dezaprobator de rece. Răceala din partea lui Scottie era ceva cu care nu era obişnuită, care o sperie şi o surprinse.
- Se simte bine?
Grija ei nu-l îmbună pe Scottie.
- Se simte bine, spuse Scottie. Dar va avea o şedinţă lungă cu sir Basil Thorpe în după-amiaza asta şi are nevoie să se

odihnească dimineaţa.

- Sir Basil Thorpe? Leonora îl privi îngrijorată. Oftalmologul chirurg? îl vede pe Jason ca să...
- Da, fu Scottie de acord. E în Genova si-l duc pe Jason acolo azi după-amiază pentru niste teste.

Leonora tăcu, cu gândurile învălmăsite de speranţă si îngrijorare. Bineînţeles că ar fi fost minunat dacă Jason îsi recăpăta vederea, dar poate nu mai voia s-o vadă după aceea. Sănătos, Jason Connor aparţinea lumii expansive, nu unei stânci mici si însorite la Mediterana.

Se sprijni de zidul de piatră, privind marea strălucitoare si stâncile pe care stăteau.

- E nerăbdător? întrebă ea.
- E îngrozit, spuse el blând.
- E normal, spuse Leonora. Desi nu-mi pot închipui ca un bărbat ca Jason să se teamă de ceva.

Scottie scutură din cap.

- Nu-l denigrez. Dar operaţia asta cere mult curaj chiar si pentru un bărbat ca Jason, e ceva dificil si el stie.
- Operaţie? Inima îi bătea cu putere si

simţi o răcoare în capul pieptului. Ar fi trebuit să stie că e nevoie de o operaţie ca să-si recapete vederea, dar nu credea că va fi asa de curând. Acum părea iminentă si ei nu-i plăcea.

Scottie o observa cu atenţie, ca si cum ar fi bănuit ce gândea.

- Ti-am spus că sunt şanse să-şi recapete vederea, spuse el. Sir Basil Thorpe e omul potrivit, dar... Ridică din umeri, ceea ce nu prea făcea de obicei şi Leonora îl privi îngrijorată.
- Şi lui Jason îi e teamă că operaţia nu va reuşi? ghici ea cu palmele împreunate a rugăciune. O, Scottie, trebuie să reuşească.
- Va reuşi, o asigură Scottie sigur de el.
- Bietul Jason.

Simţi privirea lui Scottie asupra ei.

- îţi pasă mult de el, spuse Scottie privind-o cu reproş.
- Bineînţeles că îmi pasă, ţie nu?
- Bineînţeles, dar nu ca tine!

Căută cuvinte, dându-şi seama că devotamentul lui Scottie pentru ea era mai adânc decât crezuse. Era gelos pe grija ei

pentru Jason şi i-o arăta. Ochii lui căprui aveau o expresie pe care n-o mai văzuse, iar faţa lui era serioasă şi distantă.

- Cred că m-am înşelat. Credeam că pe mine vii să mă vezi.

- O, Scottie, nu te-ai înşelat. Vin mereu să te văd. Pentru tine am revenit după prima vizită, ştii doar.

- Credeam că ştiu asta. Dar asta a fost înainte să te înţelegi cu Jason!

- Dar lui Jason îi place să discute cu mine, insistă Leonora.

Dacă se certa cu Scottie, cum putea să mai vină pe stâncă? Cum să nu-l bag în seamă, Scottie? N-ar fi numai grosolan, ci si crud, si oricum, e casa lui.

Scottie se lăsă convins.

- Şi nu te îndrăgostesti de el ca celelalte? întrebă el.

O duru menţionarea celorlalte, dar nu lăsă să se
vadă.

- Bineînţeles că nu! râse ea încercând să se convingă singură. Ai încredere că am minte, Scottie! M-as alătura eu unui harem?

- Sper că ai minte, spuse Scottie zâmbind si-si puse un braţ pe umerii ei mai posesiv ca altădată. De ce nu intri să vorbim? sugeră el. Nu prea te prind singură; fără Jason ar fi ca pe vremuri.

Lucia le aduse limonadă de la gheaţă si se asezară în camera de lângă bucătărie si vorbiră. Scottie vorbea mai mult, vorbind de vechea lui casă si cum dorea să se întoarcă si să se stabilească acolo. Sorbi din limonadă, privind-o, apoi puse paharul jos.

- Ti-ar plăcea Scoţia, Leonora, spuse el.

- Sunt sigură că mi-ar plăcea, fu ea de acord si rămase atentă, căci simţea că ceva neobisnuit se va

întâmpla. Râse nervos. E ciudat, spuse ea, am venit până în Italia şi totuşi n-am fost niciodată în Scoţia, care era lângă noi.

- Se mai întâmplă, spuse Scottie, să nu apreciezi ce e sub nasul tău până când nu mai e acolo.

- Regreţi că ai plecat? întrebă Leonora, şi el îşi privi mâinile împreunate între genunchi.

- Nu, spuse el. Dar în ultimul timp simt că aş dori să mă întorc. Am văzut multe locuri de

când sunt cu Jason şi mi-a plăcut, nu neg, dar... Ridică din umeri. Lucrurile se schimbă, oamenii se schimbă şi alte lucruri contează acum.

Leonora se gândi la bărbatul cu care el fusese atâta timp.

- Doar nu vrei să-l părăseşti pe Jason acum? întrebă ea şi Scottie păru nesigur înainte să dea din cap că nu.

- Nu ştiu, spuse el şi oftă. De fapt, n-are nevoie de mine, ştii, Leonora. îşi căuta cuvintele ca să-i spună ce simţea şi-i venea greu. Are nevoie de cineva, dar nu e nevoie să fiu eu!

- Ba da, Scottie. Ochii ei căprui aveau o strălucire de reproş şi care trăda lacrimile la gândul la Jason fără Scottie, mai ales într-un asemenea moment. Nu poţi pleca acum, când are atâtea de înfruntat! Nu poţi, Scottie!

El se gândi o clipă si ea îsi ţinu răsuflarea, întrebându-se cum de se putea gândi măcar să-l părăsească pe Jason când avea mai multă nevoie de el. Parcă nu era Scottie si atitudinea lui nu numai că o încurca, dar o supăra.

- Cred că nu, fu el de acord în cele din

urmă. Astept să se opereze. După asta, dacă revine la normal, nu va mai avea nevoie de nici unul din noi, va fi din nou Jason Connor!

Leonora îsi privi mâinile si afirmativ dădu din cap, recunoscând adevărul.

- Da, îmi dau seama, spuse ea. Cel puţin e adevărat în privinţa mea, cu tine s-a obisnuit atât de mult că probabil nu te va lăsa asa de usor să pleci.

Scottie tăcea, cu mâinile împreunate, privindu-le.

- Am o slujbă care mă asteaptă, spuse el si o privi să vadă dacă e interesată.

Văzând-o curioasă, continuă :

- Un văr de-al meu si cu mine suntem coproprietari ai unui service auto lângă Oban. Deocamdată îl conduce singur, eu sunt partener doar cu numele. M-am gândit să mă întroc si să mă stabilesc acolo.

- Scottie, e o idee drăguţă! Se abţinu să-l încurajeze prea mult,căci inima îi bătea cu putere si avea o senzaţie stranie că toate astea o priveau cumva.

Scottie o privi iute, apoi ochii lui căpătară o expresie pe care ea preferă s-o evite.

- Crezi că e o idee bună?

Leonora ezită.

- Cred că ar trebui să stai cu Jason până după operaţie, spuse ea.

- Şi apoi?

Părea curios, şi pentru prima dată de când îl cunoştea îi venea greu să creadă că e atât de în vârstă faţă de ea. Părea atât de vulnerabil, ca şi cum i-ar fi căutat sprijinul în ceva ce voia să facă, dar nu era sigur dacă e bine sau nu.

- După aceea, dacă tot mai vrei să te întorci, de ce să nu te duci la vărul tău? La urma urmei, asta ştii cel mai bine, nu-i aşa, Scottie? Maşinile sunt viaţa ta.

O privi şi spuse:

- Nu toată viaţa mea, Leonora, spuse el. Nu de când te cunosc pe tine.

Gândurile Leonorei o luară razna. Se simţea prinsă în capcană, şi asta nu era reacţia firească a unei tinere gata să fie cerută în căsătorie, mai mult ca sigur asta avea să facă Scottie.

- Scottie... începu ea, dar el ridică o palmă şi zâmbi.

- Lasă-mă să termin, o rugă el, până nu-mi pierd curajul!

Stătea în faţa lui, cu inima bătându-i nebuneste si dorindu-si ca Lucia, sau chiar Jason, să intre înainte ca cererea să fie făcută, ca să nu fie nevoită să răspundă acum. El era concentrat.

- Vreau să fii soţia mea, Leonora, spuse el în cele din urmă.

în linistea care urmă, capul Leonorei fu năpădit de atâtea idei încât îi fu greu să răspundă. Un răspuns care să nu rănească prea mult.

- Nu pot, Scottie, spuse ea blând. Nu pot să mă mărit cu tine. îl luă de mâinile împreunate. îmi pare rău, adăugă ea în soaptă.

- Vai! Cuvântul scurt, expresiv, spunea totul si Leonorei aproape că-i veni să plângă.

Se aplecă, abia ajungând la el, cu ochii mari, neli- nistiţi si strălucitori de emoţie. îi putea oferi afecţiune, prietenie, orice în afară de ceea ce-si dorea el si nu se putea preface că o simte pentru el. îsi puse degetele pe mâinile lui puternice si-i privi faţa dezamăgită.

- O, Scottie, spuse ea blând, as vrea să fi putut spune că te iubesc! îmi place mult de tine si... îsi

scutură capul, muşcându-şi buza disperată că nu găsea cuvinte să-i spună ce rău îi părea. Aş fi vrut să pot! şopti ea.

După câteva clipe el o privi cu o urmă din vechiul zâmbet familiar, cu colţul ochilor încreţit.

- Eşti foarte drăguţă, spuse el. Dar eşti atât de tânără încât n-ar fi trebuit să mă aştept la alt răspuns şi-mi pare rău că te-am pus într-o situaţie în care... Ridică din umeri disperat şi ea simţi lacrimi în ochi. Te iubesc atât de mult, spuse el simplu. Speram şi eu, asta e tot.

Leonora se ridică de pe scaun şi el îi luă mâinile şi-i sărută uşor degetele.

- Vrei să nu mai vin? întrebă ea.

- O nu, nu face asta! o rugă el. Măcar să te văd din când în când. Dacă... O privi. Dacă mai vrei să vii.

- Vreau. îi întâlni privirea şi ceea ce văzu îi spuse că interpretase greşit dorinţa ei de a mai veni. Vei avea nevoie de ajutor s-o scoţi la capăt cu Jason când e dificil, spuse ea.

Scottie o privi, apoi duse mâinile ei la gură şi le sărută.

- Cred că va avea nevoie curând de tine la fel de mult cât are nevoie de mine. îl vei ajuta.

- Scottie?

Se întoarseră repede, ca si cum s-ar fi simţit vinovaţi si Leonora se îndepărtă de scaunul lui. îi trecu prin minte că dacă Jason ar fi venit mai devreme, ar fi scăpat-o de situaţia dificilă. El stătea în pragul usii si Leonora fu sigură că prinsese ultimele cuvinte ale conversaţiei.

- Sunt aici, spuse Scottie.
- Singur?
- Nu. Leonora e aici, cu mine.
- A! Se întoarse cu faţa spre ea, adulmecând. Trebuia să stiu că tu esti, Leonora! Lasi o urmă de parfum că până si un orb te poate găsi!

El întinse o mână si ea i-o luă fără ezitare, încercând să ignore încruntarea de pe faţa lui Scottie când văzu familiaritatea gestului. Pulsul îi crescu atunci când degetele lui le strânseră pe ale ei.

- Credeam că te odihnesti, spuse ea. Scottie spunea că vei fi obosit după ce te va vedea sir Basil Thorpe.

Sprâncenele blonde ale lui Jason se încruntară.

- Somnul de ziuă e pentru copii si

bătrâne! răspunse el aspru. Iar Scottie vorbeste prea mult.

- Scottie ştia că mă interesează, răspunse ea aproape la fel de aspru. Nu mai fi aşa sensibil, Jason, nu mi-e milă de tine.
- Fir-ai... Râse brusc şi-şi scutură capul ca şi cum ar fi vrut să alunge nişte gânduri. Mă bucur să aud asta, spuse el. Povestea asta e pusă la cale ca să-mi ridice moralul, dar bătrânul Thorpe ştie ce face.
- E un om bun, spuse Leonora.
- Ei bine, are nevoie să fie!

Arăta ca şi cum ar fi dormit, cu părul blond ciufulit şi cămaşa descheiată.

Nu purta pantofi, stătea desculţ în centrul camerei mici, arătând seducător.

Putea fi arogant şi plin de sine, chiar şi orb, iar Leonora simţi cum îi creşte pulsul din cauza magnetismului său masculin. îl privi.

- Ar trebui să te odihneşti mai des, spuse ea, rezistând tentaţiei de a-i da părul pe spate. Ai nevoie de mai multă odihnă, Jason.
- N-am nevoie de o infirmieră, răspunse el. Şi cred că nici n-ai vârsta cerută. Pentru Dumnezeu, nu te agita, Leonora!

Ea voia să se răzbune, dar îşi scutură capul şi doar Scottie văzu că ochii îi scăpărau de mânie.

- Nu mă agit. încerc doar să fiu înţeleaptă.
- Sunt eu destul de înţelept, spuse el si zâmbi strâmb. Nu mi te pot imagina ca pe un înger al îndurării. Arăţi asa?

Leonora îi aruncă o privire lui Scottie.

Ce să răspund? părea să-l întrebe si se înfioră când Jason îi atinse obrazul.

- Câteodată îmi doresc să stiu cum arăţi. Mă intrigi! Scottie te descrie ca pe o frumuseţe, dar bănuiesc că e subiectiv. Nu pot să ghicesc dacă te-as considera frumoasă si asta mă înnebuneste!

Leonora râse cam nesigură si încercă în van să-si potolească inima în timp ce el îi contura buzele. Ştia că Scottie îi privea si nu-i plăcea.

- Ar trebui să stii cum sunt, spuse ea. M-am jenat teribil când m-ai pipăit prima oară.

Jason dădu din cap zâmbind, ca si cum si-ar fi amintit si nu regreta nimic.

- Asta am făcut, admise el. Dar nu e deloc acelasi lucru. Ştiu ce simţi. Degetele lui încă îi

mângâiau gura si Leonora văzu cu coada ochiului că Scottie se enervase. Esti fină si caldă si feminină, dar nu stiu cum arăţi!

- N-am cum să te ajut. Aş fi vrut să pot.
- Acum eşti iar un înger al îndurării, spuse el şi râse aspru. îmi place mai mult când ne certăm, e mai distractiv.
- Poate pentru tine, nu pentru Leonora, interveni Scottie. Eşti un diavol egoist, Jason.

Leonora nu-l mai auzise vorbindu-i lui Jason atât de aspru şi se rugă ca Scottie să nu plece mai devreme. Nu ştiuse cât de adânci erau sentimentele lui până astăzi şi se condamna, măcar parţial, pentru că iscase o situaţie care amenința să scape de sub control.

- Nu te-a deranjat până acum, spuse Jason, şocat de intervenţia lui Scottie. Credeam că te-ai obişnuit cu defectele mele!

Scottie fierbea, dar firea lui bună şi privirea Leonorei, avură câştig de cauză şi ridică din umeri.

- Unul din defecte e că nu dormi destul, spuse el. Aş fi vrut să te fi trezit mai târziu.
- Pentru Dumnezeu! Jason dădu din mână şi o luă pe Leonora cu el de-a curmezişul camerei până când dădu de un fotoliu. Dă-mi

ceva de băut, Leonora, vrei? spuse el şi se aşează. Am gura uscată.

- Jason...

- Nu-mi ţine predici! Dă-mi ceva de băut!

Ea nu voise să-i ţină predici, doar voise să-i spună să-i ceară mai politicos.

- Nu voiam să fac asta, spuse ea. Voiam doar să-ţi sugerez să-mi spui te rog!

El îşi întoarse ochelarii spre ea, apoi râse.

- Aşa deci, spuse el. Nu-ţi convine să ţi se poruncească?

- Prefer să mi se ceară, răspunse Leonora, şi el râse din nou.

- Bine, micuţă domnişoară Demnitate, spuse el. Te rog, dă-mi ceva de băut.

- Bineînţeles! Merse la tava cu pahare şi o carafă cu suc rece de lămâie.

- Limonadă? întrebă ea cu carafa în mână, şi el dădu din cap că da.

Probabil că lui Scottie nu-i plăcea să-l servească pe şeful lui deoarece îi luă paharul de limonadă din mână şi i-l duse lui Jason.

- Sunt plătit să te servesc. Leonora nu e!

Jason luă băutura din mâna lui şi se încruntă, şocat de cuvintele lui.

- La dracu', Scottie, ce ai? întrebă el şi

râse. După cum te comporţi, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că te-ai îndrăgostit!
Fu o tăcere lungă şi Jason n-avea cum să vadă privirile schimbate de cei doi. Bău din pahar şi nu-l puse jos până nu-l goli.

- Şi dacă as fi? întrebă brusc Scottie si-l privi, dar Jason nu stia ce voia să răspundă. îndrăgostit, îi aminti Scottie.
Şi Leonora îl privea pe Jason si inima îi bătea cu putere în timp ce încerca să interpreteze expresiile trecătoare de pe faţa lui. Ar fi vrut ca Scottie să nu deschidă subiectul.
Apoi Jason zâmbi.
- As spune că esti un prost, ticălos bătrân, declară el, neluându-l în serios.
Buzele lui Scottie se strânseră.
- Ai afirmat că esti îndrăgostit destul de des. Deci vorbesti din experienţă.
Jason se încruntă, si mai încurcat, ca si cum si-ar fi dat seama în cele din urmă că Scottie e serios.
- Asa e. îţi amintesc că mi-ai spus aceleasi cuvinte.
Scottie se mâniase si Leonora se sperie; merse

lângă el si-i puse mâna pe braţ.

- Te rog! sopti ea si el o privi câteva secunde înainte să dea din cap.

Era acum mai degrabă rănit decât mânios si ridică din umeri.

- Poate că ai dreptate! spuse el.

Capitolul 6

Poate după felul cum se purta, poate deoarece spusese atât de puţine despre ultima ei vizită la Isola di Marta, Clive bănuia că ceva nu e în regulă. N-ar fi interogat-o despre vizita ei, nu obişnuia, dar o privea mereu şi nu fu surprinsă când îi puse o întrebare.

- E totul O.K., la vilă?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul când răspunse că Scottie o ceruse de nevastă şi că-l refuzase. Ştia că unchiul ei va fi dezamăgit. O dată sau de două ori, când Scottie avusese timp liber, îi vizitase la magazin şi se înţelesese foarte bine cu unchiul ei. Clive nu ascundea că-l considera soţul ideal pentru orice fată, mai ales pentru Leonora.

- Toţi sunt bine, spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Deşi au fost unele probleme ieri.

- întreb doar pentru că ieri când l-am vizitat pe Giuseppe în legătură cu transportul, cred că l-am văzut pe Jason Connor în masină cu Scottie. Credeam că stă în casă.

- Asa face de obicei, spuse ea si se întrebă cât stia deja de la Scottie despre problemele lui Jason. N-a avut încotro de data asta, avea consultaţie la sir Basil Thorpe în Genova.

- în Genova? Era evident că nu stia.

Dădu din cap.

- Se pare că a venit aici pentru vreo conferinţă si l-a consultat pe Jason. Cred că e un fan al lui Jason.

Expresia lui Clive confirmă importanţa bărbatului despre care era vorba, si era evident impresionat că lui Jason i se făcuse o asemenea onoare.

- Thorpe, zici? întrebă el. Ei bine, e pe mâini bune!

- Asa crede si Scottie, spuse Leonora si-si trădă nelinistea prin tonul vocii, iar Clive o privi cu o sprânceană ridicată.

- Tu nu? întrebă el.

- Ba da, bineînţeles. Ştiu că sir Basil e foarte bun si dacă Jason trebuie să facă o

operaţie pentru a-si recăpăta vederea, e mai bine să-l opereze sir Basil decât altcineva.

- Dar şansele ca operaţia să reuşească, nu sunt aşa de mari, spuse Clive, privind-o cu ochii lui cenuşii. Cam 50%, aşa am citit undeva.

- E un risc înfiorător, spuse Leonora.

- Dar îmi imaginez că nu va accepta cu uşurinţă să stea la pat. Are noroc cu sir Basil Thorpe, e cel mai bun!

- Parcă l-ai cita pe Scottie, spuse ea.

- Mereu spuneam că Scottie gândeşte bine, spuse Clive şi râse. Cred că e ocupat, nu-i aşa? Cu Connor întrebându-se dacă va mai vedea din nou. Trebuie să fie greu pentru sărmanul drac împieliţat.

Leonora luă un măr de pe farfuria cu fructe şi-l privi, căutându-şi cuvintele.

- De fapt, Scottie spune că vrea să-l părăsească pe Jason, spuse ea şi fu surprinsă să-l vadă pe unchiul ei dând din cap aprobator, fără să fie mirat.

- Bănuiam eu după ce a spus când a fost aici, zise el şi Leonora se miră că nu ghicise şi ea. Ce va face apoi? întrebă el.

Nici un cuvânt despre plecarea lui tocmai când Jason avea mai mare nevoie de el, observă ea şi pentru prima dată în viaţa ei nu-şi mai simpatiză unchiul.

- Va sta cu Jason până după operaţie, spuse ea. Are un service împreună cu un văr de-al lui în Scoţia si va participa la conducerea lui.

Clive o studia, dar ea îsi concentra atenţia să taie mărul în două.

- Tu l-ai convins să mai stea? întrebă el.

Era evident că era mai mult decât simplă curiozitate în întrebare si nu prea voia să răspundă.

- Cred că da, într-un fel, admise Leonora. Nu părea cinstit să-l părăsească atunci când are nevoie de mai mult sprijin.

- Vorbesti de parcă si tu l-ai sprijini, sugeră Clive, dar ea nu răspunse. Ce l-a făcut pe Scottie să se hotărască să plece asa brusc, după atâţia ani de când e cu el? S-au certat?

- Nu chiar, negă ea. Cred că Scottie vrea să se stabilească undeva, bineînţeles, acasă.

Unchiul ei zâmbi.

- Asa te-ai împrietenit cu el, nu-i asa? L-ai ascultat când vorbea despre ţara lui, dar credeam că e cam tânăr să se stabilească undeva.

- Cred că mai mult ideea de a sta într-un loc îl atrage, spuse ea si unchiul ei râse.

- Da, spuse el. Cred că s-a săturat să străbată lumea şi să trăiască în stilul lui Connor. Ochii lui cenuşii o priviră. Vrea să-şi ia şi o soţie când se va stabili? întrebă el şi Leonora dădu din cap că da. Pe tine?

Leonora se juca distrată cu jumătatea de măr pe care abia o atinsese şi nu-l privi.

- Se gândea la mine. M-a cerut de soţie.

Clive era satisfăcut.

- A! spuse el. Ştiam că va deschide subiectul. Mi-a vorbit despre asta, îi explică el când o văzu tresărind. Ştia că-ţi sunt ruda cea mai apropiată şi şi-a dezvăluit intenţiile înainte să-ţi spună ţie. Deşi cred că ştiai cum stă problema.

Leonora dădu grăbită din cap că nu, poate prea grăbită, căci ştiuse că Scottie era mai mult decât prietenos cu ea.

- Presupun că ştiam, admise ea. Dar m-a

surprins.

- Şi? Privirea lui nerăbdătoare o făcu să se simtă vinovată.

- I-am spus că nu pot să mă mărit cu el.

- Că nu poţi?

In timp ce el o privea, Leonora simţea roşeaţa colorân- du-i obrajii, deşi îşi spunea că nu e nevoie să-i spună lui Clive motivele ei. Nu era sigură că va înţelege.

- Nu puteam, repetă ea si el îsi scutură capul.

- Leo, scumpo, spuse el, sper că nu ai refuzat un bărbat statornic ca Scottie McLellan pentru că esti îndrăgostită de Jason Connor?

- De ce crezi că e din cauza lui Jason? exclamă Leonora, aruncând mărul pe jumătate mâncat, strâm- bându-se. Esti la fel de rău ca Scottie!

Clive nu fu impresionat de spectacolul pe care îl dădea si ridică o sprânceană întrebătoare.

- Ei bine, am dreptate?

- Nu, bineînţeles că n-ai dreptate! negă ea sălbatic. Asta e o prostie! Dacă Jason se va întoarce aici după ce-si va recăpăta vederea,

voi fi foarte surprinsă; mă îndoiesc că-l voi mai vedea.

- Şi dacă nu si-o recapătă? întrebă Clive.

Leonora îsi muscă buza.

- Dacă nu si-o recapătă, nu stiu ce va face.

- Atunci, dacă nu e din cauza lui Connor, de ce ai refuzat să te măriţi cu Scottie?

- Fiindcă nu-l iubesc, spuse ea si Clive îsi scutură capul disperat.

- Leo, scumpo, ai o părere foarte romantică despre căsătorie.

- Poate, recunoscu ea. Dar sunt romantică! Il privi cu înţeles, vrând să-şi impună punctul de vedere. Fiindcă tot veni vorba de căsătorie, Clive, de ce nu te însori?

Păru surprins, ca şi cum nu s-ar mai fi gândit la întrebarea asta, apoi ridică din umeri.

- Cred că n-am întâlnit pe nimeni cu care să simt că mi-aş fi petrecut restul vieţii, admise el şi Leonora zâmbi.

- Exact. Ti-ai răspuns la propria întrebare de ce n-am acceptat cererea lui Scottie! Imi place de el, ţin la el, dar nu mă imaginez petrecându-mi restul vieţii cu el, asta e!

Clive nu voia să renunţe aşa de uşor.

- Dar pentru un bărbat e altfel, insistă el. Cine va avea grijă de tine dacă mor mâine?
- Lăsând la o parte faptul că nu prea e probabil la vârsta ta, îi spuse Leonora zâmbind, sunt capabilă să-mi port de grijă. Am destul timp să-mi găsesc pe cineva cu care să am curajul să-mi petrec restul vieţii!
Clive curăţă o piersică.
- Să nu fie Jason Connor, murmură el şi muşcă din fruct, dar Leonora pretinse că nu-l auzise.

Nesigură dacă să mai viziteze Isola di Marta, Leonora se gândi mult înainte să plece şi, în timp ce traversa golful, se gândi de câteva ori să se întoarcă. Dar stânca înaltă o vrăjea şi urcă din nou scările de piatră.

Părea să nu fie nimeni pe terasă când ajunse sus şi se opri ca de obicei să-şi tragă răsuflarea, aşezându-se pe zidul împrejmuitor la umbra unei mimoze şi inspirând aerul parfumat de trandafiri şi garoafe. Era ceva în grădinile acestui paradis stâncos care-i provoca o reacţie şi recunoscu fără ezitare că ar fi dus dorul acestui loc la fel de mult ca locuitorilor lui dacă nu i s-ar mai fi permis

accesul aici.

După câteva minute merse în bucătărie ca de obicei şi se salută cu Lucia. Menajera era mai puţin veselă ca de obicei şi Leonora o privi curioasă.

- Ceva nu merge bine, Lucia? întrebă ea şi femeia ridică din umeri, disperată că nu-şi înţelege patronul.

- Mă bucur că ai venit, signorina, spuse Lucia. Signor Scottie nu e aici şi signor Connor, dio mio! Işi ridică braţele la cer.

Inima Leonorei bătea cu putere în timp ce se gândea la ce-i spusese Lucia şi o privi neliniştită.

- Ce s-a întâmplat cu signor Connor? întrebă ea si-si puse mâinile pe umerii Luciei. Ce se întâmplă, Lucia?

- Bea! spuse Lucia, desfăcându-si braţele a neaju- torare. Şi nu e bine să bea atât de mult. Dar, dio mio, cum bea, signorina! Deja i-am dus altă sticlă de orzo!

Leonora se încruntă, nestiind ce să facă, nefiind măcar sigură dacă avea dreptul să facă ceva. Fără sprijinul lui Scottie, era ca si cum ar fi bărbierit un leu în vizuina lui, să-l convingă

pe Jason să nu mai bea, dar simţea că trebuie să facă ceva.

îsi muscă buza îngrijorată, iar inima îi bătea emoţionată în timp ce se gândea să meargă la Jason.

- Nu pot face nimic să-l opresc, signorina, spuse Lucia. Am încercat si el... Nu înţeleg ce spune, dar sigur înjură.

Leonora îsi închipuia că înjura dacă sărmana Lucia încercase să-l împiedice pe Jason să facă ceva ce-si pusese în minte si se întrebă cât succes ar fi avut ea. Privi pragul boltit care dădea în casă si-si linse buzele.

- Unde e? întrebă Leonora si Lucia ridică din umeri, mulţumită că altcineva îsi asuma responsabilitatea.

- în salon, signorina.

Leonora ezită, apoi intră în interiorul vilei cu inima bătându-i cu putere si picioarele moi.

Sufrageria era cea mai frumoasă cameră pe care Leonora o văzuse vreodată, dar nu se opri s-o admire.

Avea un tavan înalt, arcuit şi decorat cu cornişe sculptate care-i dădeau o imagine de palat renascentist. Pe podeaua cu mozaic erau covoare groase.

Mobila era poate cam nepotrivită cu camera,

dar contribuia la impresia de lux, cu fotolii îmbrăcate în piele şi mese sculptate. Oglinzi cu rama aurită atârnau pe trei din cei patru pereţi şi dădeau camerei un aspect luminos, împreună cu pereţii albi şi tavanul.
Jason stătea într-un fotoliu, cu un pahar în mână, şi Leonora observă o sticlă de whisky pe o măsuţă. Simţi un gol în stomac, ca întotdeauna când îl vedea.
El se încruntă, apoi zâmbi, recunoscând-o.

- Leonora? întrebă el.
- Da, Jason.

Nu era beat, cel puţin nu arăta şi se întrebă dacă Lucia nu exagerase. Capul lui blond se sprijinea de fotoliu şi nu se mişcă, dar zâmbi.

- Dacă-l cauţi pe Scottie n-ai noroc, spuse el.
- Nu-l caut, spuse Leonora. Lucia spune că a plecat.
- Aşa e, spuse el şi sorbi din paharul cu whisky.

Deşi era întins în fotoliu, picioarele îi erau contractate şi degetele încleştate pe pahar. Pantalonii albi şi cămaşa albă îi evidenţiau pielea bronzată şi Leonora fu cuprinsă de emoţii pe care nu le dorea.

- Pari fericit singur, îndrăzni ea, cântărind cu privirea cât whisky lipsea din sticlă.
- Sunt?

- încerci să te îmbeţi? întrebă ea si-si dădu seama că făcuse o greseală când el se ridică rapid, dominând-o.

Bău restul de whisky din pahar si-l puse cu grijă pe masă, în timp ce ea se mira de precizia lui. El părea că stie unde sunt lucrurile din cameră. Chiar orb, mintea si corpul lui erau coordonate perfect.

- Nu, nu mă îmbăt! spuse el aspru, si ei îi păru rău că fusese lipsită de tact.

îl privi cu senzaţia că o vedea, datorită lentilelor ochelarilor fixate asupra ei.

- îmi pare rău, Jason. Credeam...

- Lucia ţi-a spus că beau, asa e? întrebă el si râse. Nu-ţi face griji, micuţă bună samariteană, trebuie să beau mult ca să mă îmbăt!

- Jason, stiu că tu...

- Oricum, o întrerupse el, nu văd ce te priveste dacă vreau să mă fac criţă!

- Nu e vorba de mine, fu Leonora de acord. Dar e prostesc, stii că n-ai voie să bei prea mult până nu te faci bine!

Jason se încruntă.

- Tii predici în dimineaţa asta. Ti-a cerut Scottie să mă supraveghezi cât e plecat?

- Nu, bineînţeles că nu! De ce ar face asta? întrebă ea şi el râse din nou, întinzând o mână spre faţa ei.

Degetele lungi îi mângâiară obrazul, apoi zâmbi strâmb, cum ei nu-i plăcea.

- Mă cunoaşte bine, păcătosul, spuse el. Ştie cât de tensionat sunt, ca înaintea unei curse importante, poate mai mult. Sunt multe în joc!

- Operaţia la ochi? Ea privi trăsăturile lui colţuroase căutând vreun indiciu care să-i spună care fusese verdictul lui sir Basil Thorpe, dar nu-şi putea da seama. Ce ţi-a spus, Jason?

O clipă, el nu spuse nimic, apoi zâmbi din nou amar.

- Dacă ai fi vrut să ştii, ai fi venit mai de mult. Au trecut două zile!

- Aş fi venit, spuse ea apărându-se, dar nu eram sigură cum mă vei primi.

- Da? I-auzi!

- Nu ştiu... Credeam că...

El râse scurt şi-i atinse din nou faţa, mângâind-o pe obraz.

- Scottie e nebun după tine, nu-i asa? întrebă el atât de brusc încât Leonora rămase

mută. Apoi el îi ridică bărbia ca si cum ar fi privit-o în ochi. Leonora?
Leonora îi luă mâna de pe bărbia ei, apoi se îndepărtă si-i spuse :
- Te-am întrebat ce-a spus sir Basil.
El îsi vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni si ridică din umeri.
- Şanse de 50%, îi spuse el rece, apoi râse. Nu sunt sanse asa de bune cum aveam la curse, dar nu sunt rele în circumstanţele date!
- E o sansă, Jason, spuse ea blând. Ar fi vrut să-l îmbrăţiseze, să-l linistească, dar lui nu i-ar fi plăcut.
- Da, sigur că e o sansă! repetă el. Mai mult decât merit, ar spune unii!
- Nu cred că ar spune asta. Vei risca, Jason? întrebă ea si el ridică din umeri, ca si cum nu prea ar fi avut importanţă.
- Sigur, spuse el. îmi place să risc, Leonora, nu ţi-ai dat seama? Mi-a plăcut mereu, si nu e cazul să mă opresc acum!
Ea nu spuse nimic si încă se lupta cu dorinţa de a-l îmbrăţisa, a-l linisti si a-l încuraja. El dădu din cap si zâmbi trist.

- E rău că nu prea sunt şanse, spuse el. Şi mă simt nervos ca înaintea unei curse de

Grand Prix, doar că atunci eram viu, femei şi muzică să mă mai facă să uit! Acum, se să fac?

Nemaiputându-se stăpâni, Leonora se duse lângă el, îl luă de mână şi se ridică pe vârfuri, sărutându-l pe gură.

- Vei învinge şi de data asta, Jason, spuse ea blând. Ştiu că aşa va fi.

- Mulţumesc!

Leonora îşi dădu seama prea târziu că îi transmisese simpatia ei. El simţise doar milă şi era furios.

- Jason, eu...

- Micul înger al îndurării! Râse aspru şi o prinse de braţe. Ti-am spus, Leonora, n-am nevoie de o infirmieră!

- Jason, te rog! Aproape că-i venea să plângă şi nu ştia de ce ar fi trebuit să se supere.

- Ti-am spus despre vin, femei şi muzică şi tu îmi dai un pupic drept consolare! Asta e tot ce poţi, Leonora?

- Te rog, Jason, n-am... Gura lui o reduse la tăcere, desfăcându-i buzele.

Mâinile lui o strângeau de umeri si o trase

mai aproape până când ea gemu apăsându-l pe piept cu mâna si simţindu-i bătăile inimii.

Era cuprinsă de extaz si nu protestă când o sărută pe gât si pe umeri. îsi duse mâinile după gâtul lui si-si închise ochii, mulţumită.

Parcă trecuseră ore întregi, dar erau numai câteva minute când auzi alte sunete decât murmurul lui Jason care o săruta. Apoi deschise ochii si-l împinse.

Scottie stătea în prag, cu ochii scăpărând de mânie, cu mâinile strânse pumn, ca si cum abia s-ar fi abţinut să nu-i folosească. Primele lui cuvinte erau unele pe care Leonora nu le mai auzise si-i erau adresate sefului lui.

Jason se întoarse, lăsându-si braţele în jos.

- La dracu', Scottie, te-ai întors asa de repede?

- Diavol egoist! suieră Scottie. Pentru Dumnezeu, nu te gândesti la nimeni decât la tine si la dorinţele tale?

Jason îl înfruntă, încă zâmbind ironic. Era atât de calm încât Leonorei i se făcu pielea de găină. Capul ei încă plutea în urma săruturilor lor.

- De ce te agiţi? întrebă Jason. Leonora nu protestează.

Leonora îşi muşcă buza şi-l privi pe Scottie nevrând să pară prea dornică, dar nici inocentă. Scottie cunoştea reputaţia lui Jason, şi nu voia să creadă că era vreo cucerire de-a lui, dar nu se împotrivise să fie sărutată, cum credea Scottie.

- N-a fost aşa de rău cum crezi, Scottie, spuse ea cu o voce tremurătoare. Jason m-a sărutat, doar atât.

- Doar atât! repetă Scottie aspru. Noroc că m-am întors mai repede, altfel nu mai erai aşa de calmă! Nu-ţi dai seama?

Jason oftă, fără să-i dea timp Leonorei să răspundă şi, dând dovadă de răbdare, îşi aranjă părul ciufulit de mâinile Leonorei.

- Nu te mai purta ca o bonă, Scottie. Atât cu mine, cât şi cu Leonora; eu nu vreau, iar ea n-are nevoie.

- Poţi să spui asta? Când am intrat şi v-am găsit...

- Sărutându-ne, îl întrerupse Jason.

- Te cunosc, murmură Scottie.

- Sper, răspunse Jason. Ce naiba, omule, o sărutam! Pretinzi că mă cunoşti, crezi că aş face mai mult cu o copilă ca Leonora ?

De data asta, Leonora fu cea care se înfurie; ochii îi străluceau şi obrajii erau roşii de jignire când văzu privirea miloasă a lui Scottie.

- Sunt flatată! spuse ea. Doar că nu sunt o copilă, Jason, sunt destul de mare ca să nu mă tratezi de sus!

- Pentru Dumnezeu! exclamă Jason exasperat, cu mâinile în aer. Nu-mi face si tu scene!

Leonora tremura ca o frunză lângă el, dorind să poată uita felul cum mâinile lui o ţinuseră, cum gura lui o sărutase si senzaţia de a fi atât de aproape de trupul lui suplu.

- Nu fac scene, spuse ea cu o voce mai controlată în timp ce se lupta să-si stăpânească emoţiile si recunoscătoare că n-o putea vedea acum. Cum amândoi sunteţi hotărâţi să mă consideraţi naivă si inocentă, nu vă voi mai crea probleme, nu voi mai da pe aici!

- Ce discurs! spuse Jason blând. Vrei să spui că nu vei mai veni?

- în circumstanţele date ar fi mai bine să nu mai vin, spuse ea, cu tot calmul de care era în stare.

Se întoarse si merse spre pragul boltit unde stătea Scottie si picioarele îi erau moi, iar ochii

plini de lacrimi. Când ajunse lângă el, Scottie îi puse o mână pe braţ, simţindu-se vinovat.

- Leonora, o rugă în soaptă, dar ea clătină din cap si-si continuă drumul spre bucătărie, salutând-o pe Lucia din mers în timp ce iesea la soare. Nu va mai pune piciorul pe Isola di Marta, oricine ar fi rugat-o, de asta era sigură.

Capitolul 1

Nu fu chiar o surpriză când Scottie veni s-o viziteze şi, ca să fie cinstită, Leonora nu mai fusese în viaţa ei aşa de bucuroasă că vedea pe cineva. Să-şi ţină promisiunea de a evita Isola di Marta era mai greu decât se aşteptase. Fusese tentată de multe ori să-şi calce cuvântul şi să meargă acolo, dar îi fusese teamă că Jason o va acuza că şi-a schimbat gândurile şi-şi văzuse de treabă la atelier. Maria făcuse încă o scenă domestică şi Leonora curăţa legume pentru prânz când veni Scottie. Ocupată, nu auzise nimic până când Clive îi spuse :

- Te caută cineva, Leo. Inima îi bătu cu putere şi se întoarse zâmbind, cu ochii plini de speranţă.

- Bună, Leonora.

Ea îi făcu semn cu mâinile ude şi expresia feţei

îşi cerea scuze.

- Scottie! îmi pare rău că sunt murdară!
- Am auzit că Maria v-a părăsit din nou, spuse el râzând.
- Da, de-aia am treabă.

El nu se mişcase din prag, iar ea stătea cu mâinile ude în faţă, apoi şi le şterse pe un prosop.

- îmi cer scuze că te deranjez când eşti ocupată, spuse el.
- Nu spune prostii, Scottie! Ştii că eşti mereu bine venit!

Clive dispăru discret din spatele lui, apoi Scottie veni lângă ea, o luă cu o mână de talie şi o sărută uşor pe obraz.

- Mă bucur că nu mă goneşti.

Leonora râse nervos.

- Ce mai faci? întrebă ea.
- Suntem bine. Jason pleacă în Anglia cam în zece zile şi e nervos, dar altfel...

Leonora uită de legume şi se întoarse cu faţa spre el, cu ochii întrebători.

- Aşa de curând? spuse ea. Nu mi-am dat seama că va fi aşa de curând.
- Cu cât mai curând, cu atât mai bine,

spuse Scottie şi ea îl privi curioasă.

- îl părăsesti? întrebă ea si el îi evită privirea, privind la cuţitul pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

- As vrea să n-o consideri o dezertare, Leonora, obiectă el. N-am nevoie să mă simt vinovat.

- O, bineînţeles că nu! Puse cuţitul jos si-si frecă mâinile. Voia să pună multe întrebări, dar nu voia ca Scottie s-o judece gresit. Privi si să asigure că nu-i putea auzi Clive.

- îmi pare rău că lucrurile n-au iesit cum voiai tu, Scottie, spuse ea. As fi vrut să fie altfel.

- Şi eu, spuse Scottie blând si-i luă mâna în mâna lui puternică si tandră. Nu credeam că voi iubi o femeie cum te iubesc pe tine, dar... Ridică din umeri, resemnat. Cum spune si Jason, sunt destul de în vârstă ca să stiu, iar tu esti prea tânără si drăguţă pentru un bărbat ca mine.

- O nu, nu e adevărat! îl privi nelinistită si simţi un nod în gât la gândul că va pleca si nu-l va mai vedea. Era o situaţie dificilă, în care nu se mai aflase. îmi pare rău, spuse ea, si-mi va

fi dor de tine, Scottie.

- îţi va fi? O privi cu speranţă o clipă, apoi ridică din umeri si râse trist. Ei bine, pot să spun că si altcuiva îi va fi dor. Doar că nu prea sincer în privinţa asta.

Leonora îşi simţi inima bătându-i cu putere şi-l privi neîncrezătoare. Era sigură că nu-i spusese lui Jason.

- I-ai spus lui Jason că pleci, Scottie?
- I-am spus că nu-i voi mai fi prin preajmă când va ieşi din spital.

Părea că se aştepta la critici din partea ei şi chiar era tentată să-l critice. Dar Leonora îşi muşcă buza şi-şi imagină reacţia lui Jason.

- Ce a spus? întrebă ea şi el ezită, mângâindu-i degetele şi privindu-le.
- Nu e pentru urechile unei domnişoare, spuse el. Dar se va obişnui cu ideea.
- Nu te-ai mai gândit?

El dădu din cap că nu.

- Nu, Leonora! în cele din urmă o privi, cerând înţelegere din priviri. Mi-a spus deja că n-are nevoie de mine. Şi-l cred. E independent, mereu a fost.
- Da, bineînţeles că e.

încercă să-şi imagineze cum se va descurca Jason fără Scottie, dacă operaţia nu reuşea şi nu va putea vedea. Era ceva de neimaginat şi era hotărâtă să nu-l acuze pe Scottie pentru decizia lui. Privi legumele pe jumătate curăţate.

- Presupun că n-are rost să te invit la prânz? întrebă ea. Trebuie să te întorci?
- As fi vrut să stau, spuse el. Era prea devreme să-l lase pe Jason singur. Nu era insensibil la nevoia lui Jason de a-l avea în preajmă, oricât de hotărât era să plece. Mâna care o ţinea pe a ei era blândă. Am venit să te întreb dacă vrei să mai vii pe la noi, spuse el. Inima Leonorei bătea deja mai repede. Să vii pe la noi, spusese Scottie, dar ea se întrebă dacă Jason stia măcar că o vizitase, cu atât mai puţin că o invitase la ei.
- Jason stie de asta? întrebă ea.
- Nu, nu stie, admise el. M-ar omorî dacă ar sti, sigur m-ar înjura, doar stii ce orgolios e.
- Probabil m-ar înjura si pe mine, sugeră ea zâmbind trist, dar Scottie voia s-o convingă.
- Vrea să vii, Leonora. Ştiu asta.
- As vrea să fiu si eu la fel de sigură, spuse

Leonora. îsi trase mâna din mâna lui. Am presentimentul că Jason nu se va bucura să mă vadă si poate îsi va face o idee proastă dacă mai vin după ce am jurat că n-o să mai dau pe acolo.

- Se va bucura să te vadă. Desi nu va recunoaste.

- Asa cum nu admite că are nevoie de tine, spuse ea blând.

- Se va obişnui să se descurce fără mine, spuse el cam aspru. Dar îi vor plăcea mai mult fetele frumoase!

îl privi curioasă.

- De asta vrei să vin? întrebă ea stăpânindu-şi cu greu vocea. Doar pentru că Jason are nevoie de o fată drăguţă să-l distreze?

- Nu, bineînţeles că nu! Părea îngrozit de idee şi Leonora regretă ce spusese.

- îmi pare rău, Scottie, trebuia să ştiu că n-ai face-o.

Era greu să nu-şi amintească vizita scurtă şi emoţionantă a lui Veronique Tomaso. Dacă Jason avea nevoie de o femeie atrăgătoare prin preajmă, Veronique Tomaso era alegerea

ideală. Era mieroasă şi sofisticată şi desigur felul de femeie cu care era obişnuit, dar o gonise.
îl privi pe Scottie o clipă, apoi zâmbi.
- Nu e lipsă de fete care să vrea să-l consoleze pe Jason Connor, spuse ea. De ce nu-l convingi să fie întovărăşit, Scottie?
El ridică din umeri, dar din expresia feţei lui era evident că încercase.
- Am încercat, spuse el. Dar mă înjură pentru că vreau să-i organizez viaţa.

- Ştiai că Veronique Tomaso îl va vizita?
- N-am stiut, declară el. N-o suport, e ultima persoană pe care as chema-o.
Vehemenţa lui o făcu să tresară si-l privi curioasă.
- Nu mi-am dat seama, spuse ea. îmi pare rău, credeam că... Ridică din umeri. Dar bineînţeles te-ai grăbit înapoi când ai aflat că vine, nu-i asa?
El zâmbi cam strâmb si ochii căprui îi străluceau ironic.
- Nu trebuia să-mi fac probleme, spuse el.
O alungase deja când am ajuns.
- Lui Jason nu-i place de ea? întrebă

Leonora si se întreba ce nu-i plăcea lui Jason la doamna Tomaso, în afară de vreun posibil soţ pe undeva, judecând după titlul ei.

- îi plăcea de ea odinioară, spuse Scottie. Nu mai mult sau mai puţin decât de celelalte, dar mie nu mi-a plăcut niciodată. Se încruntă, apoi explică de ce îi displăcea. încerca să mă mituiască să le ţin pe celelalte departe de el, spuse el si observă surpriza Leonorei.

- Nu stiam, spuse ea.

Scottie o privi, apoi dădu din cap.

- Majoritatea nu se dădeau în lături de la nimic. Tu esti altfel, Leonora. Pe tine e greu să te convingă omul să vii!

- Nu ştiu de ce ar dori Jason să vin. Dacă vrea.

- Vrea, spuse Scottie. Cred că-l intrigă să-şi imagineze cum arăţi.

- înţeleg.

- înţelegi? Suntem obişnuiţi să avem fete frumoase prin preajmă, dar acum e prima dată când sunt în avantaj faţă de el. N-am avut niciodată nevoie de altcineva în afară de tine, dar Jason... Ridică din umeri. Cred că lui îi va plăcea mereu compania femeilor frumoase, fie

că-şi recapătă vederea, fie că nu.

- Şi dacă nu şi-o recapătă? întebă Leonora.

- Dacă nu şi-o recapătă, nu va dori pe cineva prin preajmă care să-i amintească de vechile timpuri. Cel puţin spune că vei veni să mă vezi pe mine, Leonora, se rugă el. De dragul meu, vii?

îi era greu să reziste rugăminţii lui şi Leonora ştia că va ceda, deşi ştia că nu de dragul lui Scottie se va duce. Zâmbi trist.

- Cum pot să refuz? întrebă ea şi Scottie o strânse de mână, recunoscător.

- Va fi minunat să te vedem din nou, şopti el şi Leonora râse nesigură.

- Dacă Jason mă alungă din fortăreaţa lui, tu vei fi responsabil, îl avertiză ea.

- N-o va face, o asigură Scottie, si voia atât de mult să-l creadă încât închise ochii.

- Atunci, voi veni.

Abia trecuseră câteva ore si când intră în magazin după prânz, îl găsi pe Scottie în prag, iar expresia feţei lui o făcu să inspire grăbită.

- Scottie! Ce e în neregulă, s-a întâmplat ceva?

El dădu din cap, nesigur ce să răspundă, apoi îl

privi pe Clive care intra, atras de vocile lor.

- Nu stiu dacă e ceva în neregulă, spuse el lingându-si nervos buzele. E vorba de Jason. Se pare că a plecat!

- A plecat? Simţea pulsul bătându-i în tâmple si-si împreună mâinile. Gâtul îi era uscat în timp ce-l privea neîncrezătoare pe Scottie.

- Scottie, nu putea să plece! Cum ar fi putut? Doar dacă... îsi muscă buza gândindu-se la treptele de piatră care duceau la mare.

- Nu e în vilă, insistă Scottie. Lucia aproape că a înnebunit. Nu l-a văzut plecând, probabil că a luat-o pe uscat.

- Dar e abrupt, spuse Leonora, cu ochii întunecaţi de teamă. Toate scările alea, Scottie, nu putea! Dar stia că gresea. îl vedea pe Jason coborând hotărât scările. S-ar putea, ar fi făcut-o!

Clive necunoscând împrejurimile vilei, stătea încurcat şi Scottie îi explică.

- Sunt nişte trepte de piatră care duc la garaj. Ar fi putut să se ducă acolo.

- Dar ar risca atât?

Leonora şi Scottie se priviră cu înţeles şi

Scottie spuse:

- Da, ar risca!
- Să anunţăm poliţia? sugeră Clive.
- M-am gândit la asta, spuse Scottie. Dar Jason e adult şi are voie să plece de acasă dacă vrea. S-ar înfuria dacă aş face vâlvă doar pentru că lipseşte de acasă. Ştiu că e orb, dar orbii se plimbă singuri şi simţurile lui sunt ascuţite.
- Aşa e, fu Leonora de acord, agăţându-se de speranţa fragilă ca un înecat. Dar Jason n-a mai ieşit pe afară şi nu cunoaşte locul aşa cum cunoaşte casa.
- La asta m-am gândit şi eu, oftă Scottie şi-şi frecă ceafa, căutând o soluţie. Cred că nu trebuia să vă deranjez, dar nu ştiam ce să fac.
- Nu-ţi cere scuze, îi spuse Clive. Te vom ajuta să-l cauţi. Probabil e în ordine, dar mai bine să fim siguri.
- Oare ce l-o fi apucat? întrebă Scottie, brusc mânios şi Leonora ghici că se gândea la acelaşi lucru ca şi ea, doar că nu voia să recunoască.

îi spusese noutăţile lui Jason când avea atâtea pe cap si fusese un soc pentru el. Ea

nu-i spusese nimic lui Scottie despre bănuielile ei, dar probabil că ghicea ce simţea ea.

- A fost nelinistit în ultimul timp, Scottie, spuse ea, punându-i o mână pe braţ. Ştii cât de nervos e cu operaţia asta.

- Şi eu am înrăutăţit lucrurile, spunându-i că-l părăsesc, spuse Scottie aspru.

Văzând-o gata să protesteze, Clive interveni în grabă.

- Nu e timpul să căutăm cauzele, spuse el închizând usa magazinului după ei. Hai să începem să-l căutăm. Şi să nu iscăm prea multă vâlvă.

- Probabil că vă plimb degeaba si dacă e asa, îmi pare rău, declară Scottie.

- Vom afla curând, spuse Clive calm.

Se înţeleseră s-o ia în direcţii diferite, Leonora îndreptându-se spre fâsia care lega Isola di Marta de ţărm. Era un teren accidentat. O potecă îngustă fusese construită pe fâsie, un acces spre garajul de sub vilă.

De fiecare parte erau stânci si câte o fâsie îngustă de nisip, usor de străbătut pentru cineva care vedea, dar Leonora tremură când si-l imagină pe Jason trecând pe acolo.

Marea strălucea şi se prelingea în linişte pe fâşia de nisip de pe marginile drumului şi din când în când picioarele Leonorei alunecau pe nisipul umed. Era linişte, doar zgomotul mării pe nisip.

O alarma faptul că ar fi putut să se ducă prea departe, căci n-ar fi ştiut când se termina fâşia de nisip. Chiar şi cineva care vedea ar fi fost în pericol, dar Jason n-avea nici o şansă.

După cum era drumul, şi-l imagină disperată căzând pe stânci.

Era un peisaj frumos, în ciuda asprimii, şi cu altă ocazie l-ar fi găsit încântător. Marea era incredibil de albastră şi strălucitoare, ca un mare safir, iar nisipul era moale şi cald, intrându-i în sandale. Jason era ferit de aceste tentaţii, doar dorinţa de a-şi demonstra independenţa îl anima.

Mersese ceva şi disperarea o cuprindea când auzi o înjurătură slabă în faţa ei, după o stâncă. închise ochii şi mulţumi Cerului, apoi se grăbi şi-l văzu în faţa ei.

Capul lui blond strălucea ca aurul în soarele strălucitor italian şi-şi ţinea mâinile în faţă, cu grijă, încercând să evite o nouă căzătură ca aceea care-l făcuse să înjure.

Picioarele încălţate cu sandale şi turul pantalonilor erau ude de apa mării şi avea nisip pe haine, ca şi cum ar fi căzut de mai multe ori. Părea calm, deşi înjurase, şi ei îi trecu teama.

Leonora se opri o clipă să-l admire cum se deplasa cu îndemânare şi ochii i se umeziră, iar inima i se încălzi privindu-l.

- Jason!

El se opri să asculte, apoi se răsuci şi aproape că-şi pierdu echilibrul pe nisipul moale, cămaşa îi flutură şi medalionul se îndepărtă de corp în timp ce se întorcea. Se încruntă şi ea era pregătită pentru o scenă.

în cele din urmă, el zâmbi.

- Mă căutai? întrebă el. Stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri, plin de încredere pe fâşia îngustă de nisip şi ei îi dădură lacrimile.

- Eu sunt, spuse Leonora.

- Trebuia să ştiu. Trebuia să mă găseşti, nu-i aşa, mic înger al îndurării?

- Nu cred că ţi-ai închipuit că ţi se va simţi lipsa.

- N-am crezut că priveşte pe cineva dacă vreau să fac o plimbare, spuse el.

Era atât de calm că-ţi venea greu să crezi că era orb, iar simţurile ei o luaseră razna. Avea o aură de putere,

o masculinitate pe care n-o putea ignora si care-i făcea mâinile să i se strângă pumn. Inima Leonorei bătea cu putere.

- Puteai să-i fi spus Luciei că vei dispărea când Scottie nu va fi atent, spuse ea acuzator.

- N-am stiut că trebuie să dau raportul, spuse el, apoi se sprijini de o stâncă. Nu trebuia să intraţi în panică, spuse el zâmbind. M-am hotărât să mă pregătesc dacă nu-mi voi recăpăta vederea!

Calmul lui o deranja.

- Jason, ticălosule...

- Nu pot sta la păstrare pentru restul vieţii, asa că m-am hotărât să ies si să văd cât de departe pot ajunge singur. M-am plictisit să fiu orb!

Nu i-ar fi trecut prin cap să aibă răbdare. Lui Jason îi plăcea să riste si nu-i era frică de pericol.

- Dar sunt sanse să-ţi recapeţi vederea, spuse ea.

- Cincizeci la sută, îi aminti el. Trebuie să fiu pregătit pentru orice.

Leonora nu spuse nimic, iar el ascultă marea si nimeni nu stia ce gândea.

- Te vei întoarce aici? întrebă ea blând, fără să stie de ce.

- Dacă operaţia nu reuşeşte? Ridică din umeri şi se gândi o clipă, apoi o prinse după umeri. Ea tremură lângă trupul lui cald. El zâmbi. S-ar putea să mă întorc aici, spuse el şi o strânse în braţe. Vei veni cu mine, Leonora? Mă vei suporta? Nu ştiu altă fată care ar face asta, dar poate tu o vei face, ce zici?

Această întrebare îi produse haos în gânduri şi trecu ceva timp până să-i răspundă. întrebarea lui genera altele, de exemplu la ce fel de relaţie se gândea şi cât de curând se va plictisi cu o singură femeie, căci Scottie spusese că are nevoie de femei frumoase în preajmă.

Era de asemenea greu să gândească limpede, cu braţul lui după umeri şi căldura trupului bronzat învăluind-o. Curba pronunţată a fălcii lui era înclinată sfidător, iar gura fermă

o putea săruta cum nu mai fusese sărutată niciodată.

îi venea să plângă. încerca să se hotărască ce rău din două să aleagă dacă i s-ar oferi ocazia. Jason vindecat şi fericit să nu mai revină pe Isola di Marta, sau Jason cum era acum, orb dar aproape şi dorind-o lângă el deoarece credea că îi va suporta toanele.

- Cred că as face-o, spuse ea blând si el o strânse în braţe, cu faţa îngropată în părul ei moale, râzându-i usor în ureche.
- Cred si eu că ai face-o, o întărâtă el. Ce ar spune Scottie despre asta?

Abia atunci îsi aduse aminte că Scottie si unchiul ei încă îl căutau.

- Nu vrei să te întorci, Jason? îndrăzni ea.
- De ce? întrebă el.

N-avea încotro, trebuia să-i spună că nu era singura care-l căuta, dar stia că se va supăra.

- Cred că Scottie e îngrijorat pentru tine, spuse ea si el se încruntă.
- El te-a pus să mă cauţi? întrebă el mânios.
- Clive a sugerat să-l ajutăm să te caute, explică ea, sperând să-l scoată pe Scottie basma curată.
- Cine mă mai caută? întrebă el. Tot satul?

Braţul de pe umerii ei era încordat si tare.

- Doar Clive si cu mine, spuse ea. Nu fi asa supărat, Jason, ne-am îngrijorat pentru tine.

- Chiar asa? Nu stiu de ce n-ai mai dat pe la mine de zile întregi! Râse si continuă. Şi nu stiu de ce Scottie mă caută ca o closcă, luându-i si pe alţii cu el. Credeam că a renunţat la datoriile de bonă ca să-si fie propriul sef!

- Nu până nu eşti sănătos, insistă Leonora, refuzând să se certe cu el. Fii drept, Jason!

El se încruntă şi Leonora îşi putea imagina că ochii

i se îngustaseră după ochelari.

- Ştiai că vrea să plece, nu-i aşa? întrebă el cu răceală. Ea puse mâna peste a lui.

- Ştiam, încuviinţă ea. Dar n-aveam dreptul să-ţi spun până nu-ţi spunea Scottie.

- Nu trebuie să ghicesc de ce ţi-a spus ţie întâi, nu mie, spuse el rece. Am spus că e nebun după tine şi am dreptate, nu-i aşa? Te ia cu el?

- Nu, Jason! Simţi cum mâna puternică o strângea de braţ şi-l privi. Scottie m-a cerut de

nevastă, explică ea. L-am refuzat.

- L-ai refuzat?

- Nu-l iubesc, spuse ea simplu. N-aş putea să mă mărit cu cineva dacă nu-l iubesc.

O clipă, el nu se mişcă şi nu spuse nimic, doar trupul lui musculos îi trăda tensiunea. Apoi râse.

- Nu. îmi pot imagina că n-ai putut, eşti o romantică, nu-i aşa, Leonora?

Ironia lui o înţepă şi o mânie.

- Nu înţelegi nimic. Nu cred că ai putea vreodată, Jason.

- Pune-mă la încercare!

Sfidarea era pe jumătate ironică si ei aproape că-i venea să plângă.

- Prefer să nu, spuse ea. Braţul de pe umeri o întoarse cu faţa spre el.

- Leonora?

Blândeţea lui bruscă era si mai dificilă si îsi puse mâinile pe pieptul lui, împingându-l. Avea atâtea să-i spună si o tenta să-si lase capul pe pieptul lui larg, dar rezistă, căci era sigur că dispoziţia lui se va schimba si ar fi rămas si mai vulnerabilă.

Mai târziu, îsi aminti că lumea lui Jason nu

era si nu putea fi si a ei, dacă îsi recapătă vederea. In câteva zile, va trebui să înfrunte faptul că vizita lui la spital va avea ca rezultat faptul că nu se va mai întoarce la Terolito si vizitele ei la Isola di Marta se vor încheia. Atât Scottie, cât si Jason vor pleca si doar stânca înaltă îi va aminti de inutilitatea dragostei pentru un bărbat ca Jason Connor.

- Cred că e timpul să ne întoarcem si să-i anunţăm pe ceilalţi că esti în siguranţă, spuse ea, dar el continuă s-o ţină în braţe.

Apoi Jason ridică din umeri, se îndepărtă de stânca de care se sprijinea, aparent gata să se conformeze. Astfel, trupurile lor intrară în contact.

El se încruntă, apoi, înainte ca ea să poată scăpa, o trase şi mai mult spre el, ţinând-o strâns cu un braţ. Cu cealaltă mână o ţinea de cap, apoi se aplecă şi o sărută.

Leonora nu se luptă, ci îi cedă. Rămase pasivă, cu mâinile pe lângă corp şi buzele reci, ceea ce-l enervă.

îi lăsă gura şi o privi cu buzele strânse.

- M-ai pus la punct, spuse el rece, poate-mi spui de ce!

Ea îşi trase răsuflarea şi încercă să-şi controleze vocea.

- Mai bine ne întoarcem, Jason, spuse ea şi el zâmbi amar.

- Bine, fie cum vrei tu. Condu-mă! Fă-ţi datoria de înger al îndurării şi condu-mă la vilă! Am înţeles mesajul!

- Nu cred că ai înţeles, spuse ea şi el râse aspru.

- Ba da, micuţă domnişoară Jackson! Ochelarii ăştia fumurii sunt greu de ignorat, nu-i aşa? Chiar pentru un înger al îndurării, ca tine!

- Jason! Era îngrozită că interpreta astfel lipsa ei de reacţie şi voia să-l facă să înţeleagă că nu era repulsia pentru orbirea lui ceea ce o făcuse să reacţioneze aşa, ci teama că va fi rănită dacă îşi lăsa sentimentele libere.

- Nu-i adevărat? o provocă el.

- Nu, nu e, negă ea, cu vocea tremurândă din cauza emoţiilor pe care le simţea. Nu-i adevărat, Jason. Sunt doar înţeleaptă.

- înţeleaptă! Chiar te astepţi să te cred?

Ea nu spuse nimic în timp ce-l conducea, el ţinând-o strâns de braţ.

- De fapt, spuse ea, mă gândesc mai mult la propriile sentimente decât la ale tale sau ale altcuiva.
- Da? întrebă el curios. Spune-mi!
Il ghida pe fâsia îngustă de nisip aproape fără să se gândească, sperând că el nu va simţi că tremură, si ar fi dat orice să-i poată spune cât de mult îl iubea. Cât de mult îi plăcuse să fie ţinută în braţe.
Trupul bronzat, cu cicatrici vindecate, îi provoca dorinţe pe care si le înăbusea. Puterea lui mânioasă care o ţinea aproape o făcea să dorească să-l vadă blând, relaxat si râzând, asa cum făcuse doar o dată în compania ei.
Mergeau în tăcere si Jason consideră tăcerea ei o confirmare a suspiciunilor lui.
- Nu-ţi bate capul, spuse el amar. Cred că nu prea stii să minţi, Leonora!
Ii privi fata, torsul bronzat.

- N-am de ce să mint, Jason, spuse ea. Doar că nu-mi amintesc să fi fost sărutată ca pedeapsă până acum, şi nu-mi place.
- Asta am făcut? întrebă el, aproape la fel de blând ca ea. De ce aş fi făcut asta, Leonora?

- Nu ştiu, spuse ea. Poate ceva ce nu ţi-a plăcut la mine, cine ştie?
- Crezi că meritai să fii pedepsită?

Degetele lui îi luară mâna şi o mângâiară. Leonora se lupta cu puterea lui de convingere, deşi mângâierea senzuală îi trezea dorinţe care o tulburau.

- Nu ştiu ce merit după aprecierea ta, spuse ea şi-l văzu pe Scottie în depărtare. Uite-l pe Scottie. Aproape am ajuns.

Ignoră faptul că el spusese „la dracu cu Scottie“.

Capitolul 8

Leonora nu mai fusese nicicând într-o dilemă ca asta. Scottie o rugase să-i mai viziteze si voia să se ducă, mai mult decât voia să recunoască, dar stia că totusi, cu cât mai des îl vizita pe Jason acum, cu atât mai greu va fi când va pleca si nu-l va mai vedea. Zece zile aveau să treacă repede si apoi nu va mai fi nici o speranţă.

Clive bănuia ceva din frământările ei, dar nu spusese nimic si-i era recunoscătoare, căci dacă ar fi întrebat-o despre sentimentele ei pentru Jason, n-ar fi putut minţi. Nu suporta să plângă pentru dragostea ei efemeră. Clive o

avertizase să nu se implice si tocmai asta făcuse.

Trecuseră două zile de când îl căutaseră pe Jason si ea îsi analizase sentimentele. Nu se îndoia de ceea ce simţea pentru el, dar îi venea greu să nu spună si altora.

Ştia că Scottie va fi profund dezamăgit dacă nu-i vizita cum promisese şi nu prea erau speranţe să vină el la ea. După întâmplarea când Jason dispăruse, probabil că nu prea mai voia să-l lase singur, deşi în curând avea să-l părăsească.

- Ies puţin pe-afară, îi spuse lui Clive după prânz şi după felul cum o privi, ştiu că-i ghicise destinaţia.

- Cu barca? întrebă el.

- Doar puţin. I-am promis lui Scottie că trec pe la ei, adăugă ea.

Clive o îmbrăţişă, apoi o sărută uşor pe frunte.

- Nu mai fi tristă, puiule, spuse el blând. Va trece.

- Clive... încercă să spună ceva, să nege că Jason era motivul plecării ei, dar ştia că n-are sens. El o privea înţelegător.

- Sunt foarte proastă, ştiu asta, şopti ea şi

râse nesigură muşcându-şi buza, cu ochii plini de lacrimi. Doar m-ai avertizat!
Clive o îmbrăţişă din nou.
- Te-am avertizat, fu el de acord. Dar, din nefericire, a fost o bătălie pierdută, scumpo. îmi pare rău doar că Scottie nu va fi aici să te adune la loc; cred că ţi-ar fi plăcut să mai stea, nu-i aşa?

- Nu doar mie, spuse ea. Jason s-ar fi bucurat să mai stea dacă operaţia nu va avea succes. Nu stiu ce va face, Clive!
El zâmbi trist si dădu din cap.
- Nu cred că trebuie să-ţi fie teamă pentru Jason Connor. Se va descurca el, scumpo. E un supravieţuitor înnăscut, ascultă ce-ţi spun!
Leonora îsi privi mâinile; degetele care mototoleau rochia, fără să-si dea seama ce făcea.
- Nu-ţi place de el, nu-i asa, Clive? întrebă ea.
- Nu-mi displace, spuse el. As dori doar să nu mai aibă atâta influenţă asupra ta. Nu cred că esti destul de puternică s-o scoţi la capăt cu un astfel de bărbat, scumpo, si te va răni. In alte circumstanţe l-as considera simpatic, de

fapt îi admir realizările profesionale.

- Dar nu-i aprobi viaţa personală, sugeră Leonora.

- Vrei să spui succesul lui la femei? întrebă Clive si râse. Dacă îmi amintesc bine, ţie nu-ţi plăcea asta la el.

Ea zâmbi trist.

- Da, îmi amintesc, spuse ea. Asta a fost înainte să stiu ce devastator poate fi. Nu trebuie să se ţină mult după o femeie, vin ele la el.

O îmbrăţişă.

- Te mai duci pe la el? Va fi mai greu dacă nu te desparţi mai repede.

- Ştiu, ştiu! Se eliberă de braţul lui şi merse la fereastră să privească grădina împrejumuită de zid din spatele casei, plină de trandafiri înfloriţi. O durea inima să nu se mai ducă la Isola di Marta şi să nu-i mai vadă pe Jason şi Scottie. Clive avea dreptate, ar fi fost bine ca Scottie s-o consoleze.

Se întoarse şi-i zâmbi lui Clive.

- Mă duc pentru ultima dată, promise ea. Nu voi mai da pe acolo; la urma urmei, mai sunt şapte zile până... îşi muşcă buza. Mai bine

mă duc să mă schimb. Nu vreau ca la ultima vizită să arăt ca o vagabondă.

- Leo... Clive o privi, apoi spuse : Nimic. Nu contează.

*
* *

Vara târzie dădea coastei fertile şi micilor case albe un aer dulce şi adormit, iar briza care răsfira părul Leonorei în timp ce conducea spre Isola di Marta era răcoroasă.

Nu prea-si dăduse seama că vara trecuse si era o surpriză să astepte toamna. Un anotimp trist, gândise ea când trăia în Anglia, dar pe care nu-l mai petrecuse în Italia. Simţea un nod în gât cum stătea în mica barcă albastră si ochii îi erau înlăcrimaţi.

Isi sterse lacrimile si privi stânca înaltă care iesea din mare.

Probabil că trandafirii erau mai ofiliţi, iar florile îsi vor pierde curând vigoarea si frunzele vor cădea triste. Isi reveni din melancolie, hotărâtă să nu se poarte ca si cum ar fi fost sfârsitul lumii, doar pentru că era ultima ei vizită.

Scottie se va întrista probabil când va afla că nu va mai veni, dar Jason avea problemele lui. Ştiind că Scottie va pleca definitiv în

câteva zile, moralul lui nu putea fi prea ridicat.

Legă barca la baza treptelor si când începu să urce, picioarele îi erau brusc si inexplicabil slabe si obosite. Vântul usor îi mângâia răcoros fruntea. Când ajunse sus se opri, ca întotdeauna, si privi locul unde stătea de obicei sezlongul si-si opri respiraţia văzând că e ocupat.

Sandalele ei nu făceau nici un zgomot pe pavajul de piatră, doar o usoară soaptă ca vântul prin frunze. Capul blond se ridică atunci când ea ajunse pe terasă si el zâmbi.

- Leonora? întrebă el blând.
- Da, Jason.

Jason întinse o mână şi merse spre el, inima bătându-i cu putere în piept, cu mintea învălmăşită de emoţii.

- Mă întrebam dacă vei mai veni, spuse el zâmbind trist în timp ce ea îi luă mâna.

O trase spre el şi se aşeză pe marginea şezlongului, cum se aşezase la prima întâlnire când o cercetase.

- I-am promis lui Scottie că vin să-l văd, spuse ea controlându-şi cu greu vocea şi el râse, ţinând-o strâns de mână, ca şi cum i-ar fi

fost frică să nu fugă.

- A, da, sigur, spuse el zâmbind amar. Ai venit să-l vezi pe Scottie, nu pe mine? Râse din nou. Ştii, cum pari să te gândeşti atât la el, sunt surprins că nu te măriţi cu el.

Leonora încercă să-şi elibereze mâna, dar nu putu şi fu obligată să stea lângă el, atingându-l cu braţul pe pieptul gol.

- îmi ştii motivele, Jason, spuse ea. Şi aş vrea să nu vorbeşti despre asta, nu ca şi cum ar fi un subiect amuzament. Nu e, nici pentru mine, nici pentru Scottie.

- Un subiect dureros? Pe neasteptate, îi ridică mâna si i-o sărută. Sau te-ai răzgândit? întrebă el.

- Nu, nu m-am răzgândit.

Leonora tremura, atât de aproape de el si totusi rezistând pornirilor pe care i le provoca. Niciodată nu mai fusese atât de neajutorată în faţa propriilor emoţii si-i era teamă să nu se trădeze.

Apoi, el zâmbi si-si puse si cealaltă mână peste a ei si se întoarse cu faţa spre ea.

- N-ar trebui să te chinui asa, spuse el. Iţi va fi dor de Scottie, nu-i asa, Leonora?

- Da.
- Şi de mine? întrebă el blând. Iţi va fi dor de mine, Leonora?

Dacă ar sti ce mult îi va fi dor de el, se gândi ea, în timp ce se lupta cu lacrimile care o copleseau, luându-i glasul. Ştia că tot ce simţea se oglindea în ochii ei si mulţumea Cerului că n-o putea vedea.

- Imi va fi dor si de tine, încuviinţă ea. Ezită o clipă, muscându-si buza. Am venit să-mi iau adio, Jason.
- Adio? Mâinile lui o strânseră mai tare si simţea inima lui bătându-i sub braţ.
- Mai sunt câteva zile până la operaţie. El se încruntă. Doar dacă pleci, asa e?

- Nu, nu plec.

El îi strânse degetele şi-şi aplecă faţa spre obrazul ei.

- Atunci, de ce?

îi trebuiră câteva secunde să găsească un răspuns şi apoi părea un motiv atât de neîntemeiat încât se aşteapta ca el să râdă.

- Noi am considerat că ar fi mai bine să fie ultima mea vizită, spuse ea.

El se încruntă.

- Noi? întrebă el. Tu şi mai cine? Scottie?
- Nu, nu Scottie. Clive, unchiul meu. El crede că ar fi mai bine dacă îmi iau adio acum şi nu mai vin. Vei avea ce face şi la ce te gândi. Aşa ar fi mai bine, Jason.
- Nu ăsta e motivul, aşa e? Cred că unchiului tău nu i-a plăcut niciodată că vii aici, aşa e?
- N-a spus prea multe despre faptul că veneam aici, spuse ea.
- Aha!

Era mânios şi ea regretă asta. Nu-i plăcea ca ultima lor întâlnire să se termine cu o ceartă.

- Aşadar, venerabilul tău unchi crede că sunt soi rău, nu-i aşa? întrebă el blând. Mă judecă din ce a auzit de la tine şi de la Scottie!

- Ba nu! negă Leonora. Dar a citit despre tine.
- Că-mi plac femeile? sugeră el aspru. E adevărat şi n-am intenţia să-mi cer scuze pentru asta!
- Nimeni nu vrea să-ţi ceri scuze, îl asigură Leonora. Voiam să spun doar că...
- Nu-i place să te încurci cu un bărbat ca mine? Ei bine, să nu-şi facă probleme. Oricum,

nu prea sunt în stare, în clipa de faţă. Şi-l poţi asigura că chiar dacă n-aş fi fost bolnav, n-avea de ce să se teamă pentru nepoţica lui! Dacă-mi amintesc bine, chiar atunci când te-am sărutat, mi-ai primit săruturile la fel de cald ca un om de zăpadă.

- Jason, taci!

îşi smulse mâna dintre ale lui, aproape dezechili- brându-se. îl privi ţinându-şi mâna la piept.

Apoi el se ridică repede, încât nu-ţi venea să crezi că e orb. O domina, tensionat.

Părea că trecuse mult timp stând faţă-n faţă şi el se linişti treptat.

- Leonora... Ea aştepta, cu răsuflarea întretăiată, privindu-l. îmi place să vorbesc cu tine, spuse el blând. Doar asta vreau de la tine, Leonora, doar să vorbim.

- Dar ne certăm mereu.

- Nu mereu, negă el. Mă faci să râd si mă înnebunesti. Dar îmi place să fii lângă mine, Leonora, si nu mai e mult.

Cuvintele lui sunau ca un ecou în mintea ei. Apoi înghiţi în sec, stăpânindu-si lacrimile.

- Doar încă sapte zile, spuse ea.

- Asa e! Incercă s-o prindă, dar ea se feri, urându-se pentru asta, dar nesuportând să stea lângă el când totul trebuia să se termine în câteva zile. Mai dă-mi sapte zile, Leonora, îi ceru el blând.

Leonora îsi duse mânile la gură, neputând răspunde.

- Nu stiu cum te pot ajuta venind aici, spuse ea. Te descurci cu Scottie, si tu...

- Blestemat fie Scottie! Ea se sperie si se întrebă dacă se certaseră. Şi tu să fii blestemată, Leonora! Mă faci să te implor, si nu-mi place!

- Dar, Jason, eu...

El se întoarse brusc cu spatele. Oftă si ea începu să tremure.

- Dumnezeu să mă ajute, sopti el. Sunt speriat, Leonora, am nevoie de tine!

Ea îsi întinse braţele către el, dragostea ei se revărsă si încercă să-l linistească. Lacrimile îi năvăliră în ochi si pe obraji.

- O, Jason! Vocea ei era o şoaptă şi-l cuprinse de talie, cu faţa la pieptul lui cald, gata să-l protejeze.

El îi luă mâinile, apăsându-le pe trupul bronzat. Apoi se întoarse cu faţa la ea,

punându-i capul pe pieptul său, faţa lui îngropându-se în părul ei moale.

Ea oftă satisfăcută şi-şi închise ochii, vrând să stea aşa mereu. Dar câteva secunde mai târziu şi-i deschise surprinsă când capul lui se ridică.

- Scottie?

Leonora nu auzise nimic, dar simţurile lui Jason erau mai ascuţite şi ea se întoarse să privească în spate. Scottie era puţin mai încolo, încruntat, gata să se întoarcă şi să-i lase singuri.

Jason nu se bucurase, dar ea era uşurată că venise. îi cedase prea uşor lui Jason şi era gata să-şi trădeze sentimentele.

- Bună, Scottie! Se eliberă din braţele lui Jason. El spusese o dată că numai ea îi suporta toanele. M-am gândit să vin azi pe aici ca să apucăm să ne luăm adio!

Râse, dar ştia că Scottie înţelesese multe din scena pe care o întrerupsese.

- N-aş vrea să faci asta, spuse Scottie. Sper că nu e un moment nepotrivit, spuse el. Nu ştiam că eşti aici, Leonora.

- N-am venit de mult.

Jason îi puse un braţ după umeri. Propriile lui emoţii erau sub control si nu se mai vedea disperarea care-l făcuse s-o roage să stea cu el.
O urmă de zâmbet amar îi stătea pe buze când vorbi.
- A venit să-si ia adio, îi spuse el lui Scottie. Am încercat s-o conving să mai vină, vezi ce poţi face!
- Un adio curat? sugeră Scottie si Leonora văzu cuta de pe fruntea lui Jason.
- Mai sunt câteva zile până... până...
- Până la operaţie, spuse Jason. Nu-ţi fie frică s-o spui, Leonora.
- Tu hotărăsti dacă mai vii sau nu, Leonora, spuse Scottie. Dacă nu mai vii, vom înţelege.
- Poate tu! spuse Jason, văzând că Scottie nu-l sprijină. Vreau să mai vină, în fiecare zi! Am nevoie de ea!
Scottie nu răspunse imediat, ci o privea pe Leonora cu milă si ei îi dădură lacrimile. Privirile îi rămaseră fixate pe medalionul de aur de la gâtul lui Jason.
Voia să stea cu el cât mai mult posibil, să-si petreacă împreună cu el toate zilele preţioase care-i mai rămăseaseră, dar apoi ziua plecării

avea să fie si mai grea. Nu-si făcea iluzii de ce o voia el aici si desi lui îi era teamă, ea îl iubea si mai mult.

Avea nevoie de cineva pe care s-o necăjească, de cineva care să-i abată gândurile de la viitor. Scottie nu-i era de folos pentru asta, el era prea preocupat de propriile planuri de viitor. Fiind femeie, o considera mai înţelegătoare, fără îndoială. El nu ştia cât de mult ţinea Leonora la el şi poate nici nu-i păsa.

Braţul de pe umeri o întoarse pe jumătate spre el, îmbrăţişând-o şi îşi îngropă faţa în părul ei răsfirat de vânt.

- Nu mă vei părăsi, nu-i aşa, Leonora? întrebă el blând şi Scottie trase aer în piept.

- Pentru Dumnezeu, lasă fata să plece, dacă vrea! spuse el. Câteodată, Jason, nu eşti orb numai la propriu!

Cuvintele erau cam crude şi ea simţi durerea lui Jason. îi puse degetul pe gura crispată.

- Nu spune nimic! Dacă o faci, nu mai dau pe aici! Te rog, Jason! adăugă ea blând.

El ridică din umeri şi zâmbi din nou amar.

- Tu eşti şefa, decretă el. Dar mai bine ai veni în fiecare zi, împăciuitoare mică, dacă nu, vin după tine şi te aduc!

- Voi veni, promise ea. Nu mai e mult.

Capitolul 9

Era o zi însorită si Leonora conducea masina pe autostradă, concentrându-se la ce făcea. Toamna se apropia ; zilele erau mai scurte si mai răcoroase, iar culorile vii ale florilor de vară se stingeau.

Nu mai mersese de mult cu masina si-i plăcea să conducă. Refuzase să fie tristă când Jason plecase si nici măcar nu plânsese, desi abia se abţinea. Il ajutase pe Clive la atelier si se menţinuse atât de ocupată încât seara era bucuroasă să se trântească în pat si să doarmă.

De obicei, micul magazin din Terolito îi procura lui Clive cele două ziare englezesti pe care le citea, dar astăzi nu sosiseră. Signor Maglini îsi ceruse scuze, dar Leonora îl asigurase că n-o deranja să meargă cu masina la Rapallo după ele.

înainte s-o pornească înapoi cu ziarele, le frunzărise o clipă. Voia să ştie ce se întâmplase cu Jason.

într-unul din ziare găsi o fotografie cam

neclară a unui bărbat şi două infirmiere, una gata să fie sărutată, şi titlul Jason Connor e iar în circulaţie. Rămăsese captivată în mijlocul trotuarului aglomerat.

în fotografie, Jason le ţinea cu câte un braţ pe infirmierele frumoase şi capul lui blond era aplecat pentru a o săruta pe una din ele. Ca mulţumire pentru grija pe care i-o purtaseră, scria sub poză, dar Leonora ştia mai bine şi simţea un nod în stomac.

Jason încă purta ochelari fumurii, dar se spunea că operaţia reuşise. îşi recăpătase vederea, şi ea mulţumi Cerului pentru asta.

Celălalt ziar relata cam aceeaşi poveste şi avea aceeaşi fotografie. Leonora se gândi la Scottie şi se întrebă cum se descurca administrând service-ul auto şi dacă văzuse articolele din ziar.

îşi trimiseseră câteva scrisori, dar el nu era un bun corespondent şi Leonora voise să scrie despre Jason şi ceea ce i se întâmpla. Lui Scottie nu-i plăcea subiectul, aşa că nu-şi mai scriseseră.

Chiar şi acum, în timp ce conducea spre Terolito, nu se putea gândi decât la Jason şi ştia că se va

întoarce la un mod de viaţă care-l va face să uite că a cunoscut-o vreodată. El considerase mereu Isola di Marta o închisoare, o insulă a întunericului si sigur nu mai voia să dea pe acolo.

Fiind dusă pe gânduri, aproape că se ciocni cu un camion rablagit al unui fermier, care venea din sens opus. Prima pornire a soferului fusese să înjure, dar văzând-o, dăduse doar din umeri, îsi spusese părerea despre soferiţe si o rugase să conducă mai atent.

Clive lucra când se întoarse si-i zâmbi.

- A fost plăcută plimbarea, scumpo? întrebă el blând si ea încuviinţă cu un semn din cap.

Leonora deschise primul ziar, găsi fotografia si-l împături înainte să i-l dea. Clive citi cu atenţie, privi fotografia, apoi se uită cercetător la ea.

- Esti mulţumită? întrebă el.

- Bineînţeles că sunt mulţumită, Clive. Inseamnă asa de mult pentru Jason să poată din nou vedea.

- Pentru oricine înseamnă mult să-si recapete vederea, spuse Clive.

- Ştiu, fu ea de acord, luând celălalt ziar si privind din nou fotografia. Dar mulţi oameni se pot adapta, învăţând să accepte orbirea si limitările ei, dar Jason nu cred că putea.

- Nu esti nedreaptă cu el, scumpo? Are un caracter puternic, cred că s-ar fi descurcat dacă n-ar fi avut

încotro. O privi o clipă, simţindu-i învălmăşeala sentimentelor. Altfel ar fi venit iar aici, nu-i aşa? întrebă el. Clive o atinse pe obraz. Nu ţi-ai fi dorit să nu reuşească, doar ca să vină aici, nu-i aşa?

Leonora dădu din cap că nu şi-i dădură lacrimile.

- Aş vrea să ştiu, şopti ea. Ştiu că ar fi fost crud să doresc să nu reuşească, dar... îşi ridică privirea înlăcrimată. Ar fi avut nevoie de mine!

- O, Leo! Se şterse pe mâini în grabă şi o îmbrăţişă, legănând-o ca pe un copil în timp ce ea plângea.

Plânse mult şi Clive o ţinea în braţe, neputând s-o consoleze, dar bucuros că se descărca. Apoi suspinele se stinseră şi-şi ridică faţa cu ochii roşii şi strălucitori.

- îmi... îmi pare rău, spuse ea.

- Trebuia să faci asta cu săptămâni în urmă, îi spuse Clive zâmbind trist. Ştiam că vrei să plângi. Erai aşa de ţeapănă şi rece, parcă nici nu erai tu.

- Un om de zăpadă, spuse Leonora blând şi

Clive o privi curios. Aşa mi-a spus Jason, explică ea zâmbind amar. Nu prea-mi făcea complimente.

- Dar îl iubeai, spuse Clive.

- încă îl mai iubesc, îl corectă ea. în privinţa asta nu m-am schimbat, nu cred că o voi face.

îşi dădu la o parte părul de pe frunte şi-şi şterse o lacrimă de pe obraz.

- Sărmanul Scottie, spuse Clive. N-a avut nici o sansă!

- Mi-e teamă că nu, admise ea si oftă. Nu stiu ce crezi tu, dar mie mi-ar prinde bine o cească de cafea!

*
* *

Ziua era caldă, aproape ca vara si marea părea de safir, strălucind în soare. Leonorei i se părea destul de cald să poarte o rochie de vară fără mâneci si plim- bându-se pe chei se simţea mai puţin tristă.

Trecu să cumpere pâine si-l salută pe proprietar si pe soţia lui, apoi îl vizită pe signor Maglini să ia ziarele pentru Clive. Privi la Isola di Marta, ţâsnind spre cerul cu nori albi.

Vederea ei o tulbura mereu, dar nu se putea opri să n-o privească. Nu se mai apropiase de ea, nici măcar nu mai mersese cu barca, din ziua când îi vizitase pentru

ultima dată pe Jason si Scottie, în preziua plecării lor.

De obicei părea pustie si singură, chiar sub razele soarelui, cu sirul de trepte de piatră si vila cocoţată sus, înconjurată de arbori si grădini. Era păcat să fie goală când era un loc atât de minunat.

Privea apa albastră a golfului si clipi neîncrezătoare văzând o ambarcaţiune legată la baza scărilor. Era lungă si strălucitoare si-i era familiară.

Inima îi bătea cu putere şi strânse pâinea la piept, muşcându-şi buza de jos. Era o prostie să se aştepte ca vila să rămână părăsită, când putea fi închiriată, dar nu prea putea accepta ca altcineva să locuiască acolo.

La fel de prostească era ideea că barca de lângă trepte era aceeaşi cu care se ciocnise o dată în timp ce Jason şi Scottie erau în ea. Dar parcă o cunoştea şi inima ei spera ca Jason să se întoarcă în Terolito.

Nu numai că o considerase o închisoare, dar probabil că avea amintiri triste despre locul acesta. Zilele lungi când se enervase de inactivitatea impusă, stând doar cu Scottie şi Lucia, doar cu o fată care să-i alunge plictiseala.

Stătea de câteva minute pe chei, privind stâncile şi barca şi speranţa ei prindea aripi. Cunoştea barca, era sigură şi o luă la fugă pe chei.

Inima îi era cuprinsă de căldură, ochii strălucitori şi picioarele uşoare în timp ce fugea spre casă. îl văzu pe Roberto descărcându-şi recolta de peşte şi el îi zâmbi.

- Buon giorno, signorina! E o zi bună?

- O zi foarte bună! fu ea de acord şi-i făcu cu mâna. Buon giorno, Roberto!

- Signorina! Ea se întoarse curioasă. Buona fortuna, signorina! îi făcu vesel cu mâna şi râse.

Acest schimb de replici cu Roberto părea să aibă o semnificaţie, mai ales urarea lui de noroc. Nu-i trecea prin minte că speranţa ei se baza pe semne înselătoare. Era o zi frumoasă, soarele strălucea si ea intră în magazin.

- Clive! strigă ea. Clive!

El iesi din atelier si ea nu-l lăsă să vorbească, ci îi spuse noutăţile.

- Vila e închiriată, barca e acolo, nu stiu dacă e aceeasi, dar pare aceeasi si dacă... îsi trase răsuflarea, muscându-si buza si clătinându-si capul, cu obrajii îmbujoraţi si

ochii plini de emoţie. O, Clive, poate e aceeasi barcă! Poate...

- Poate îmi dai pâinea aia până n-o faci firimituri, spuse Clive si i-o luă. îi luă si ziarele. Acum inspiră adânc, scumpo, si linisteste-te.

Ea îl ascultă.

- Sunt cam proastă, nu-i asa? întrebă ea. Nu poate fi Jason, bineînţeles, el nu s-ar mai întoarce aici. N-ar dori asta.

- Ti-am spus că-l judeci nedrept. Leonora îl privea si el continuă. E cam de modă veche, nu mă asteptam. A cerut...

- Clive! îl privi, apoi privi usa spre atelier si inima

i se opri. Picioarele i se înmuiară. E aici? sopti ea.

- Du-te si vezi-l, scumpo. Te aşteaptă.

Nu se putu mişca şi-i era ruşine.

- Nu sunt aranjată. Nu pot...

- Intră, îi porunci Clive zâmbind. Până nu se răzgândeşte!

Jason stătea lângă fereastră, înconjurat de oale în diferite stadii de prelucrare şi privea grădina.

Apoi se întoarse încet şi o privi, iar o clipă îl simţi cam străin fără ochelarii fumurii. Ea îşi

netezea inconştient rochia simplă de bumbac. Părul îi era ciufulit. De ce trebuia să arate aşa neîngrijită prima dată când o vedea?
Ea îi privi ochii albaştri, apoi el îi privi mâinile. O cămaşă bleu descheiată lăsa să se vadă medalionul de aur.
Pantalonii crem îl făceau să pară mai înalt, mai ales că atelierul avea tavanul jos, iar jacheta lui era aruncată pe un banc de lucru. Emoţiile o copleşeau şi simţurile ei strigau să fie blând cu ea.

- Leonora? O cântări din cap până-n picioare, apoi zâmbi şi întinse mâinile spre ea. Da, tu eşti, spuse el luându-i mâinile. Tot mai miroşi a Bohème.
- Jason.

Vocea ei era stinsă şi-şi ţinea ochii în pământ, temându-se ce ar fi putut vedea el dacă-l privea direct.

- Eşti drăguţă, spuse el şi-i luă bărbia cu o mână, ridicându-i capul, deşi ea privea tot în jos. Ai părul roşu, nu, şaten, ca frunzele toamna. Ştiam că ai pielea fină şi gura fragedă, dar doar atât. Lasă-mă să-ţi văd ochii, şopti el şi-şi aplecă faţa asupra ei. Leonora?
- Jason...

Mâna de sub bărbie era blândă, dar insistentă şi ea îl privi.

- Sunt căprui, spuse el blând şi o sărută uşor pe pleoape. Mă bucur că gusturile mele sunt bune, dacă văd sau nu!

Râse şi Leonora îşi ţinu răsuflarea, temându-se ca visul să nu se spulbere.

- Jason, te rog, nu mă tachina! se rugă ea şi-l privi emoţionată.

O privi infinit de blând, apoi o îmbrăţişă. Mâinile lui erau nespus de blânde şi-şi îngropă faţa în părul ei moale.

- Mă surprinzi, spuse el. Arăţi mai mult o fetiţă, aşa de vulnerabilă.

Leonora îşi lipi faţa de pieptul lui larg, ascultând liniştită bătăile inimii lui.

- Am douăzeci şi trei de ani, murmură ea. Şi de fapt sunt dură.

- Nu, nu esti! Râse blând, apoi o îndepărtă o clipă si o privi, făcând-o să tremure. I-am cerut permisiunea unchiului tău. Spune că pot să te iau de soţie.

- Să mă iei de soţie? îl privi neîncrezătoare. Jason, tu...

- Vrei să te conving că sunt serios? întrebă

el blând. Foarte bine, scumpo, dar te-am avertizat!

- Jason...

Braţele lui o strânseră si fu trasă lângă trupul lui tare, fără nici o sansă să spună ceva. Gura lui era aspră si stăpânitoare, ca si cum ar fi fost flămând si ea scotea mici sunete de protest.

Leonora îl prinse după gât, topindu-se în braţele lui si dorindu-l cum nu mai dorise pe nimeni. Apoi el o sărută pe gât. Se agăţa de el, cu ochii închisi, inima bătându-i nebuneste.

O sărută blând pe ochii închisi.

- Mă crezi că te iubesc si vreau să mă însor cu tine? întrebă el si Leonora îl privi cu ochi mari si încuviinţă cu un semn din cap. N-am mai întâlnit o fată cu care să vreau să mă însor, se confesă el zâmbind. E o experienţă nouă pentru mine.

Leonora coborî cu picioarele pe pământ o clipă, atingându-i gura cu degetul.

- Eşti sigur că nu te vei răzgândi, Jason? întrebă ea blând. înainte, te-ai mai răzgândit.
- Nu în privinţa asta, o asigură el. M-am gândit la tine săptămâni întregi...
- Cu infirmiere frumoase prin preajmă, îl

întrerupse ea şi el o sărută ca pedeapsă.

- Ai fost geloasă? întrebă el şi ea dădu din cap în semn că da. Nu trebuia, scumpo. M-am gândit doar la tine. Nu puteam să mi te scot din minte. O sărută pe gât, şoptindu-i: Mi-ai intrat în sânge, micuţă samaritean', şi nu mă pot descurca fără tine. De asemenea... te-am lăsat să-mi vezi sufletul, scumpo, nu te pot lăsa să pleci, ştii prea multe despre mine.

- Jason...

- Sst! îi porunci Jason blând. N-ai voie să spui decât da!

Sfârşit

*

* *